

LAPSUS

IX. letnik, 9. številka, junij 2015 – IX. évfolyam, 9. szám, 2015 június

Glasilo dijakov Dvojezične srednje šole Lendava

A lendvai kétnyelvű Középiskola diáklapja

Kazalo - Tartalomjegyzék	
Uvodnik - Bevezetőül.....	3
“Everybody is special. Everybody. Everybody is a hero, a lover, a fool, a villain. Everybody. Everybody has their story to tell.”	4
PETI NEM ÁLMOS	5
Der tolle Film.....	7
Šolsko in državno tekmovanje iz znanja računovodstva.....	8
Time is chasing after all of us.....	9
PROJEKTI DAN »Iskanje zgodovinske resnice«	10
STROJNIŠKI ODMEVI.....	11
9. mednarodni sejem učnih podjetij.....	12
POZSONYI JUTALOMKIRÁNDULÁS.....	13
FINALWOCHE „JUGEND DEBATTIERT INTERNATIONAL“	16
HAIKUS.....	17
Das Abenteuer eines „Kapitäns“	18
“Az az ember, aki vak a természet szépségeire, az élet örömeinek csak a feléből részesül.”	19
LIMERICKS.....	20
Neobvezna strokovna ekskurzija v Madrid.....	21
UNSERE KLEINE PAD REISE DURCH DEUTSCHLAND	22
Schlussstrich.....	26
Mi is az a bécsi szelet?.....	27
Dilo en español.....	28
Tekmovanje za špansko bralno značko.....	28
Bald werden wir in einer sozialen Wüste leben.....	29
Vpliv socialnih omrežij na najstnike	30
Egy hét felejthetetlen élményei.....	31
Dijaška likovna ustvarjalnica	33
Dvanajst gimnazijcev 3. a- in 3. b-razreda je sodelovalo v mednarodnem učnem krogu Children's Rights.....	37
Pataki Éva: EDITH ÉS MARLENE	40
Large Hadron Collider.....	42
V človeku se ne bojim opice, niti tigra, bojim se osla.	44
Zakaj čebula draži oči?.....	45
MOBILITÄT LEONARDO DA VINCI - LEIPZIG 2015	47
Kemijada 2015	49
NARAVOSLOVNI DAN - OBISK PERMAKULTURNEGA INKUBATORJA	49
Književniki in njihova dela v svetu doodlov	50
»It's only after we've lost everything that we're free to do anything«	52
HATÁRTALANUL 2015	53
Danska od blizu	54
Kirándulás Budapestre	60
JUTALOMKIRÁNDULÁS A JULIANUS TESTVÉRISKOLAI PROGRAM KERETÉBEN.....	61
Strokovna ekskurzija prvih letnikov na Madžarsko	62
»HATÁROK NÉLKÜL«.....	63
Didaktični instrumentarij – pesmi za kazensko domačo nalogo.....	66

Lapsusi

Dijaki smo znani po svojih napakah, tj. lapsusih. Zaradi takih in drugačnih napak pa naše življenje postaja vse bolj pestro. V letošnjem šolskem letu smo se posvečali vrednotam in tudi naši dijaški lapsusi so na nek način vrednote. Poleg tega spadajo med vrednote tudi vsa tekmovanja, projekti in izleti, ki so še dodatno obarvali naš vsakdan. Vsako šolsko leto je prineslo obilico dogajanja in tudi letošnje, kakor kaže, ni bilo nobena izjema.

Šolsko leto se bliža koncu, kar dokazuje tudi nova številka našega glasila Lapsus. Tudi ustvarjalnost je vrednota, ki jo na naši šoli še kako podpiramo. Za nami je torej bogato šolsko leto. Zavedajmo se pomena vrednot kakor tudi pomena lapsusov, ki naj nam bodo v poduk in v spodbudo.

Grega Ferenc,
predsednik Dijaške skupnosti DSŠL

A lapsusok

Diákok ismertek vagyunk hibáink, azaz lapsusaink miatt. Az ilyen és olyan hibáink miatt viszont életünk egyre gazdagabbá válik. Az idei évben a hangsúlyt az értékekre fektettük, és valamilyen módon a hibáink is egyfajta értékek. Az értékek közé pedig mindenképp besorolandók még a versenyek, projektek és kirándulások, amik még színesebbé tették mindennapjainkat. Minden tanév eseményben gazdag. Ebben az idei sem képez kivételt.

Lassan megérkezik a nyári szünidő, amit iskolaújságunk legújabb száma bizonyítja.

Az alkotás is egy érték, amit iskolánkban különösen támogatunk. A jelek szerint tehát egy élményekkel gazdag iskolaév áll mögöttünk. Tudatában vagyunk az értékek és a lapsusok fontosságának. Ezek pedig adjanak nekünk erőt és lendületet.

Ferenc Grega,
a KKI, Lendva Diákközösség elnöke

Lapsus

Letnik IX. – IX. évfolyam

številka 9 – 9. szám

Glasilo dijakov Dvojezične srednje šole Lendava

A lendvai Kétnyelvű Középiskola diáklapja

Naklada: 300 izvodov
Példányszám: 300

Tisk/Nyomtatta:
DigiFot d.o.o.

Fotografija naslovnice/Címlapfotó:
Lara Perša

Oblikovanje naslovnice/Borítótér:
Matej Nemec

Fotografije, risbe in slike so
prispevki dijakov in avtorjev
besedil.

A fényképek, rajzok és egyéb képek
a diákok és a szerzők tulajdona.

Logotip, fotografije, besedila, risbe
in celoten koncept so intelektualna
last DSŠ Lendava.

“Everybody is special. Everybody. Everybody is a hero, a lover, a fool, a villain. Everybody. Everybody has their story to tell.”

Alan Moore

To truly comprehend what being special means, one must first do something that is out of our comfort zone. Something we have never done before and not follow the rules. Even if it is just for once. Only then we will see how creative and brave the mind can get. As Bob Marley once stated: “Emancipate yourselves from mental slavery, none but ourselves can free our minds!”

Firstly, I would like to express concern about the impact that the media has on our decisions and perspective. Us being surrounded by so many rules, is only lowering our ability to speak up or even decide what is best for our well-being. Everybody should be able to express themselves and show their talents because in many cases that can help somebody or even save lives. So how come that humans cannot be heroes? The fairy tales characters’ abilities that our grandparents have read to us about can be found within ourselves, however, the power of the media and the rules are forbidding us to “show what we have got”.

Secondly, the teenage years can be an emotional assault course for all concerned. One of the reasons why many of us find it so hard, is because it is a time of rapid physical development and deep emotional changes. Not all teenagers are “lucky” enough to have a normal environment where there is understanding, compassion and love. Some teenagers grow up very quickly. Their surroundings force them to do so because of different reasons. It could be a divorce, a tragic loss of one of the family members and also becoming more concerned about their appearance due to growing up and being more curious and observant. During their adolescence, more than one in five teenagers think so little of themselves that life does not seem worth living because they are put in situations where even adults have a hard time getting through the obstacles. Therefore, everybody has their story to tell. One does not have to live until they are 40 to truly experience the difficulties of living in modern society. People are warriors, regardless of their age.

Thirdly, we often expect too much from people. A lot of times it is acceptable to make mistakes ourselves, yet we get confused when someone else makes them. “How come those children behave so badly? Their mother must have done a terrible job raising them!” We judge without actually trying to understand the background of a certain situation. After all, there is no such thing as being only a good or a bad person. Good and evil must coexist in a sort of balance or symmetry. It is hard for us to see the bad within us. More and more people are perfectionists, therefore making mistakes is not on their “to-do lists”. Everybody is a fool sometimes. Accept the bad in yourself and embrace the good.

Finally, in order to provide ourselves the best life we could possibly have, which is full of enjoyment, good memories, sadness (because there is no rainbow without a little rain), we must be special in our own way. Sometimes it really helps to step back and check if we are alright. No one in this world is going to try to make your life beautiful because they are busy with doing so for themselves. Be wild, be crazy, be a fool... If you can’t be your own hero, be someone else’s.

Jesika Kustec, 2.a

PETI NEM ÁLMOS

A: Szia, Peti! Az idei évnek is vége, sok minden történt, sok jó és sok rossz is. Te miket emelnél ki, számodra mik voltak az idei év legfontosabb pillanatai?

P: Szia, Álmos! Az idei év valóban érdekes, mozgalmas volt. Mivel a versmondás az egyik legfőbb hobbi, amit megpróbálok a lehető legkomolyabban űzni, idén egy hosszú versenysorozat után sikerült *Radnóti-diplomát* szereznem, majd később *Kaleidoszkóp-díjas* lettem. Végül áprilisban sikerült megnyernem a *József Attila országos vers, énekelt vers és prózamondó verseny* döntőjét. Emellett részt vettem több kisebb előadásban, performanszban (pl. Bakos-Kiss Gábor által rendezett *Éjszaka* c. előadásban, amelyen a Kaleidoszkóp versfesztiválon szerepeltünk). Álmos, téged az Egy&Más színtársulat színészeként ismerünk. Rengeteg sikeres szereplés van mögöttetek. Mit emelnél ki? Van-e esetleg olyan esemény, pillanat, ami különösen érdekes, fontos volt számodra?

A: Hát igen, az idei év sok-sok élményt hozott számomra, színházilag is. Például rögtön az iskolaév elején, miközben az új darabon dolgoztunk, a *Tóték*on, ellátogattunk a színjátszócsoporthoz Budapestre, ahol a *Száll a kakukk fészkére* és a *Cabaret(?)* című előadást játszhattuk. Ez nagy élmény volt számomra, hiszen a fővárosban színpadra lépni nem mindennapi dolog, és nekem ekkor volt először alkalmam erre. Ez mindenféleképpen az egyik nagyobb dolgok közé tartozik. Ezen kívül ugye az új darab is elkészült, a *Tóték*, ami egy újabb nagyszerű dolog, hiszen egy új színházi világgal ismerttetett meg, mégpedig az abszurdal, ami egy külön csoda. A kemény munka után szerintem jó előadással állhattunk a közönségünk elé. Persze ennek az előadásnak is vannak gyengéi, mint mindegyiknek, de mégiscsak egy meghatározó tényező volt az idei évben. Ezen kívül a *Botcsinálta Brighella Tábor* is egy nagyszerű tapasztalattal látott el, és nemcsak táborszinten éreztem magam ott jól, hanem színészként is rengeteget fejlődtem, amiért nagyon hálás vagyok. A színházi élmények kapcsán pedig nemcsak a színpadon művelt dolgok miatt lett gazdagabb az évem, hanem a közönségben eltöltött órák között is voltak remek pillanatok, amiket nem csak a befizetett színházi jegyeknek köszönhetek, hanem a magyar önkormányzatnak is, mivel magyar színházi bérletesként is sok felejthetetlen előadással ajándékoztak meg bennünket. Az utazást illetően milyen volt az idei év számodra? Merre jártál? Mit láttál?

P: Sok helyen jártam, mégis a legérdekesebbek a budapesti kirándulások voltak, hiszen ez a város az általam kedvelt és űzött művészet szíve. Itt megtekintettünk néhány színdarabot, amelyek közül a *Ghost* c. musicalre mennék el mégegyszer, hiszen a kedvenc műfajomról van szó, valamint olyan művészek adták elő, mint Dolhai Attila és Vágó Bernadett (aki például a *Jégvarázs* c. rajzfilm egyik szinkronhangja). Nemrég jártam Újvidéken, ahol a Vita-kórusral két koncertet is adtunk. Igazi élmény volt, hiszen a hangulatos város főterén volt az első szereplés, ott kezdtek gyülekezni az emberek, sokan az erkélyen táncoltak az énekszót hallván. Te merre látogattál el?

A: Én sem ültem otthon egyfolytában az idei év során, sőt alig voltam otthon. De a rengeteg út közül mindenképpen kiemelném a pozsonyi jutalomkirándulást, ami egy kétnapos élmény volt egy olyan városba, ahol annak ellenére, hogy már voltam, sok jó dolgot láttam. De talán a legtöbbször az idén Kótban voltam, ahol a zenekarunkkal próbáltunk: én basszusgitáron játszom, Gyurkač Marcell gitározik, Hozjan Mišel pedig dobol. Meg azt is hallottam, hogy te is sokat foglalkoztál a zenével.

P: Így igaz. Idén elkezdtem jazz-zongorát és éneket tanulni. Szerintem a zenei tudás hasznos dolog, különösen azért, hogy egyedül tudd kíséreni magad a hangszeren, miközben énekelsz. Amint már említettem, kórustag lettem. Egy barátom szólt, hogy jöjje, próbáljam ki. Különösen azért érdekes, mert olyan "csapatjátékról" van szó, mint a foci, csak hogy nem kell izgulni a labda miatt vagy

túlságosan leizzadni. Álmos, nemrég említetted, hogy imádsz olvasni. Kik a kedvenc szerzőid, milyen könyveket kedvelsz?

A: Hát valóban szeretek olvasni, ahogy azt már a Petőfi Sándor tanulmányi verseny díjkiosztóján hallhattad, de sajnos nem olvastam még annyit, amennyit szeretnék, és ennek legfőbb oka a csekély szabad időm, de biztos vagyok benne, hogy majd az összes jó könyv, ami most a kívánságlistámon van, sorra kerül majd. Az eddig olvasottak közül ugyan kedvenc könyvem nincs, de van egy kedvenc műnemem, mégpedig a dráma. Persze sokan bután megnéznak, amikor ezt mondom, hiszen a dráma olyan, hogy csak a helyszín van leírva, amit a néző lát, meg persze a párbeszéd, ami sokszor érthetetlen lehet. Az olvasni szerető embereknek általában nem a dráma a kedvencük, de én pont azt szeretem benne, hogy szabadon elképzelhetem a helyzetet, és így sokkal izgalmasabb lesz a történet, hiszen a szereplők olvasás közben többször meg is változnak. Meg nekem, kifejezetten vizuálisan gondolkodó emberként nagy mókát jelent a fantázia aktív használata. Na és te hogy vagy az olvasással? Miket szeretsz te olvasni? Van kedvenced?

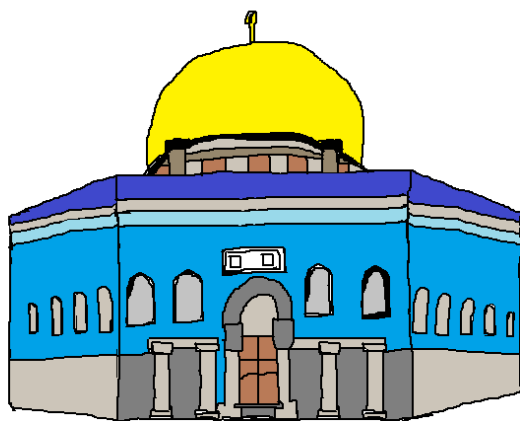
P: Leginkább verseket szeretek olvasni, de a dráma és a modern próza nagyjai is ott vannak a könyvespolcomon. Hangulattól, "korszaktól" függ, hogy mit olvasok. Sokszor kíváncsiságból elolvasom az óránál csak felületesen tárgyalt szövegeket, olyanokat is, amik jóformán csak a diákok rémisztgetésére jók. Vannak könyvek, amiket kizárólag azért kezdek el olvasni, hogy új kifejezéseket tanuljak belőlük, míg végül rájövök, hogy amúgy is teljesen olvasható cuccok, ekkor már a történet miatt olvasom. Van néhány szerző, akiknek az életrajza lenyűgözött. Tekintettel arra, hogy szép életet élek, érdekes elkalandozni egy olyan világba, amelyben minden fejtetőre állt. Ez nálam leginkább versek olvasásakor valósul meg, hiszen néhány sorban egy egész univerzum rejlik, majd lapozol egyet, s íme, itt egy újabb univerzum, amely teljesen más, mint az előbbi.

A: Köszönöm a beszélgetést Peti és sok sikert kívánok a jövő évben is!

P: Köszönöm, Álmos. Neked is sok sikert és kedvet az újabb projektjeidhez.

Kovács Álmos, 3. a

Pál Péter, 2. a

Aljaž Farkaš, 1. a

Der tolle Film

Ich hatte eine Aufgabe. Ich sollte meinen Lieblingsfilm beschreiben, bzw. den Film, der mich am meisten umgehauen hat. Es war ein amerikanischer Film: *The New Swiss Family Robinson*.

Es geht dabei um eine Familie, die von Hong Kong nach Sydney mit einem Schiff reisen will. Im Gewitter erleiden sie einen Schiffbruch und die Familie sitzt auf einer Insel fest. Sie wollen Hilfe rufen, aber keiner hat sein Handy mehr. Der Vater (Jack) hat sich entschieden, dass sie so lange auf der Insel bleiben, bis sie irgendwer anfängt zu suchen. In der ersten Nacht machen sie sich ein Lagerfeuer und besprechen etwas. Sie wollen das Schiff finden, bzw. die Reste des Schiffes. Am nächsten Tag macht sich die Robinson Familie auf die Suche. Sie finden das Schiff und hohlen die Sachen raus, die noch zu gebrauchen sind. Dabei sind Haarbürsten, Stifte, Papier, Bilder, Holz,... Der Junge (Shane) kann sehr gut zeichnen, deshalb macht er eine Skizze von ihrem neuen Haus. Als er fertig ist, gehen sie Holz suchen um das Haus zu bauen. Die Mutter (Anna) geht immer spazieren und surfen. Sie findet ein Flugzeug im Regenwald. Dort ist eine junge Frau, die kaum sprechen kann. Sie befreunden sich und leben zusammen im Baumhaus. Sie finden jeden Tag etwas zum Essen und so überleben sie. Jack ging auf die Jagd und tötet eine wilde Katze. Dann passiert etwas furchtbares. Als Jack zurück zum Baumhaus will, sieht er ein Schiff auf die Insel zu kommen. Er erkennt das Schiff sofort. Es sind Piraten, die Jack mitnehmen wollen um dann Anna, Shane und Elizabeth umzubringen. Die Robinsons verstecken sich und jagen die Piraten weg.

Dann passiert ein Wunder. Ein Hubschrauber fliegt über die Insel und entdeckt die Familie. Der junge Mann rettet sie und Jack erzählt der Presse was alles mit ihnen passiert ist.

Šolsko in državno tekmovanje iz znanja računovodstva

17. marca 2015 je na Dvojezični srednji šoli Lendava potekalo šolsko tekmovanje iz znanja računovodstva, ki so se ga udeležili dijaki 2. in 3. letnika smeri ekonomski tehnik. Najboljša dijaka osnovnega in višjega nivoja sta se uvrstila na državno tekmovanje, ki je bilo tudi letos v Postojni.

8. aprila 2015 smo se že zgodaj zjutraj odpravili v Postojno. Spremljala nas je naša mentorica Katarina Ferenc, ki nas je ves čas bodrila in nam ponujala sladke prigrizke. Po dveh urah vožnje smo končno prispeli na naš cilj, kjer so nas sprejeli dijaki Šolskega centra Postojna in nas pospremili v jedilnico, kjer nas je čakal bogat zajtrk. Nato so nas pospremili v amfiteatralno predavalnico, kjer smo prisluhnili kulturnemu programu njihovih dijakov. Bili smo zelo nestrpni, saj smo želeli, da bi bilo to tekmovanje čim prej za nami. Ob 10.30 so nas napotili v učilnice, in ob 11. uri smo začeli reševati tekmovalne naloge. Na osnovnem nivoju je tekmovalo 37 tekmovalcev, na višjem pa 26. Tekmovalci so prišli iz 22 srednjih ekonomskih šol iz vse Slovenije.

Državno tekmovanje poteka že 17 let zapored pod okriljem Zveze računovodij, finančnikov in revizorjev Slovenije, ki prispeva tudi denarne nagrade za tri najboljše dijake z vsakega nivoja. Tekmovalne naloge za višji nivo so zajemale naslednje teme: denarno poslovanje, evidentiranje blaga in storitev ter nabavo in porabo materiala. Andrea Tot iz 3. c-razreda je prejela zlato priznanje, Kaja Kocon iz 2. c-razreda srebrno priznanje, Antonija Čeke in Iris Zver pa priznanji za

udeležbo.

Pri knjiženju poslovnih dogodkov so pomembni natančnost, poznavanje pravil knjiženja in razredov v kontnem načrtu. Skrivnost uspeha je tudi v sprotnem reševanju nalog in v aktivnem sodelovanju pri pouku. Praktični del učne snovi lahko uporabimo pri strokovnem modulu Poslovanje podjetij, pri učnem podjetju Bonbončki, d. o. o., kjer osnove denarnega poslovanja obvladamo tudi v elektronski obliki.

Ta dan nama bo ostal v spominu predvsem zato, ker sva se že drugič udeležili državnega tekmovanja iz znanja računovodstva.

Antonija Čeke in Andrea Tot, 3. c

Time is chasing after all of us

We sometimes miss a plane, we are late for a business meeting or a lesson, late for a dinner... So the connection to all that is that the all-time, everlasting limitation for people is time. Or isn't it?

Firstly, we always find ourselves in a hurry because we measure time with seconds, minutes, hours, even with years and decades. We have even defined time with the terms past, present and future. Scientists would go into details such as the existence of parallel universes, or the nonexistence of time, supposed that it's only a product of our imagination and the urge to measure everything. But despite these theories, let's say that the fact is time exists and that it's eternal.

People have certain goals that can be really important to them, like a goal to have their dream job once, or that has much less impact on them, like having a specific chicken salad for lunch. Anyhow, the obstacle everyone gets, in order to achieve their goals, is time. Either they don't finish their assignment until the deadline and lose their job because of that, or they simply miss the bus so their favourite chicken salad restaurant is already closed. Anyway, it's a loss for them and the only thing standing between them and that goal is time.

Why did we even begin to measure time if it's clearly making a mess? It'd definitely be much more of a mess if we didn't. There are already too many people going their ways at all times, being late all the time, so if we hadn't started with deciding what is when, there'd be total chaos and the mess would be catastrophic. That's certainly how I see it now, in an era when we have time unit for everything. But maybe, just maybe, if someone many years ago hadn't thought of measuring time, we'd be in a better place, without so much stress and worrying in people. We will never know...

In conclusion, if we lose a minute of time, it is eternally lost. It's a shame, really, but maybe we appreciate certain moments more because of that... It's like the saying "Time and tide waits for no man."

Sara Sakač, 3. b

PROJEKTNI DAN »Iskanje zgodovinske resnice«

V šoli smo imeli najprej predstavitev o arheologiji. Arheolog iz Murske Sobote nam je razložil, kaj je delo arheologa, kakšna orodja ima, tehnike označevanja zemljišča, kaj naredijo z najdbami če so le-te poškodovane in kako vse, kar najdejo v muzeju razvrščajo v skupine. Pripovedoval nam je, kako so našli grobišča z okostnjaki. S sabo je prinesel tudi glino in nam pokazal, kako se delajo rimske oljenke s kalupom. Dijaki so tudi sami poskusili izdelati oljenke, ki jih je arheolog odnesel, da bi jih v njihovi peči izžgali.

Z avtobusom smo se nato odpeljali v Maribor, kjer smo si ogledali arhiv, knjižnico in knjigarne. V arhivu so nam razložili, kaj je njihovo delo in da shranjujejo vse listine iz Prekmurja in Štajerske. Če bi kdo potreboval spričevalo, ki ga je doma založil ali izgubil, mu ga lahko oni dajo, ker shranjujejo vsa spričevala. Pokazali so nam tudi stari veliki urbar. Videli smo tudi prostor, kjer urejajo in izbirajo listine, ki so dovolj pomembne, da bi jih restavriral. Tam so nam tudi pokazali rojstne knjige iz Prekmurja. Nato so nas peljali v restavratorsko delavnico in nam pokazali orodja, s katerimi si pomagajo.

Nato smo obiskali knjižnico. V pritličju smo si ogledali delavnico, kjer obnavljajo knjige. Tam tudi tiskajo časopis in ga shranjujejo. Časopis Delo je najbolj bran dnevnik v Sloveniji. Vse časopise imajo že od prvega izvoda. V prvem nadstropju je mladinski oddelek – knjige za osnovno in srednjo šolo. V drugem nadstropju je literatura za študij. Tam so tudi učilnice, v katerih se lahko učiš, posebej za medicino. Tretjo nadstropje pa renovirajo.

Na koncu smo obiskali še knjigarno Mladinske knjige, kjer smo se malo razgledali po knjigah. Veliko knjig imajo za študij ter za osnovno in srednjo šolo. Razložili so nam, po kakšnem ključu nabavljajo knjige in kako jih čez čas menjavajo.

David Režonja, 1.a

Tilen Farkaš, 1. a

STROJNIŠKI ODMEVI

V torek, 12. 5. 2015, je potekalo odprto državno tekmovanje z mobilnimi roboti na Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko v Mariboru. Udeležili so se ga tudi naši dijaki, ki so tekmovali v dveh kategorijah:

- Ekipa ORIENT-DIH (Simon Vuk, Lara Perša, Hana Banfi in Iris Zver) je osvojila 1. mesto v kategoriji RoboCupJunior Ples.
- Ekipa FIKU I (Blaž Sarjaš, Tadej Vargazon, Matej Halas) je osvojila 15. mesto v kategoriji: Reševanje črta.

2015. május 7-én iskolánk gépész- és mechatronikai technikusainkkal részt vettünk a Ljubljanában megszervezett mechatronikai fórumon. A rendezvényen diákjaink bemutatták a "drifter" elnevezésű elektromos járművet, amit a gyakorlati oktatás keretében készítettek. A végtermékért arany elismerésben részesültek.

V sredo, 15. aprila 2015, smo se udeležili 22. srečanja srednjih strojnih šol Slovenije, ki ga je gostil Šolski center Celje. Našo šolo sta zastopala Jernej Kiš in Laci Pücko, dijaka 3. d-razreda. Njunega mentorja Maria Raduhe, ki se žal ni mogel udeležiti srečanja, je nadomeščal učitelj Miran Bukovec. Naša bodoča strojna tehnika sta zelo uspešno predstavila projekt z naslovom »NORI VOZIČEK«, saj sta v konkurenci 17 strojnih šol zasedla odlično peto mesto, za kar sta prejela posebno priznanje.

9. mednarodni sejem učnih podjetij

V sredo, 11. marca 2015, smo se zjutraj ob 6. uri odpravili v Celje na 9. mednarodni sejem učnih podjetij, kjer smo nastopili s svojim učnim podjetjem Bonbončki d. o. o., sladko potovanje. Bilo nas je strah, saj nismo vedeli, kaj nas čaka. Ko smo prispeli v Celje, smo pripravili stojnico pod številko 43. Razdelili smo se v dve skupini in pričeli s prodajo. Komunicirali smo z drugimi učnimi podjetji iz Slovenije in drugih držav. Katja in Anja sta ob 11. in 14. uri odšli na pogajanje z drugimi učnimi podjetji, kjer sta bili zelo uspešni. Naši občutki so bili zelo dobri, prodali smo veliko artiklov, čeprav smo se znašli tudi v neprijetnih situacijah, ker smo imeli tudi tečne in „težke“ kupci, ki so hoteli nemogoče. Dobili smo zanimivo izkušnjo, ki nam bo ostala v lepem spominu. Če bi imeli priložnost, bi se z veseljem še udeležili takega dogodka. Upamo, da bomo lahko naše izkušnje s pridom uporabili pri našem delu.

POZSONYI JUTALOMKIRÁNDULÁS

férfi és női szemmel

Április 23-án, csütörtökön a MNMI jóvoltából a kétnyelvű iskolák magyar jellegű versenyeinek helyezettei kétnapos jutalomkirándulásra indultunk Pozsonyba, Szlovákia fővárosába. Lendváról hajnali ötkor indult a busz. Mielőtt Szlovákia felé vettük volna utunkat, még felvettük a dobronaki diákokat is. Mi, középiskolások – az általános iskolásokkal ellentétben – minibusszal utaztunk, hisz nem voltunk sokan.

Útközben többnyire aludtam. Amikor felébredtem és kinéztem az ablakon, meglepődtem, hisz kevésbé érthető feliratokat láttam. Rájöttem, hogy Szlovákiában vagyunk. Nemsokára megálltunk egy Tescónál, ahol egyet szusszantunk, és megismertük idegenvezetőnket, Árpádot. Újra buszra szálltunk. Egyszer csak magas és modern épületeket láttam, majd megpillantottam a Dunát s egy hidat, amely felett egy UFO-féle étterem volt. Mivel nemigen tudtam, hogy is néz ki Pozsony, meglepődtem, hisz nem egy ilyen városra számítottam. Mintha a kapitalizmus és a szocializmus keverékét látnánk: balra tekintve kevésbé szép épületeket láttam, jobboldalt viszont gyönyörű modern épületek sorakoztak.

A Duna-parton kiszálltunk a buszból, majd átkeltünk az úton, és idegenvezetőnkkel elgyalogoltunk a Szent Márton-dómgig, amelyről sok érdekességet tudtunk meg. A dómnak ugyanis fontos szerepe volt a város történelmében. Az épület belseje nem nyújt különösebb látványt, az üvegfestések mégis megtetszettek. Megtekintettük a dóm hűvös, alacsony mennyezetű kriptáját is. Vigyáznom kellett, hogy ne üsse meg a fejem.

Ezután bejártuk az óváros utcáit. Vezetőnk sok érdekességet mondott, közben figyeltük a város nevezetességeit, amelyek gazdag kultúrára utalnak. A kellemes időben igen sok ember tartózkodott itt. A séta után nagyon megéheztem.

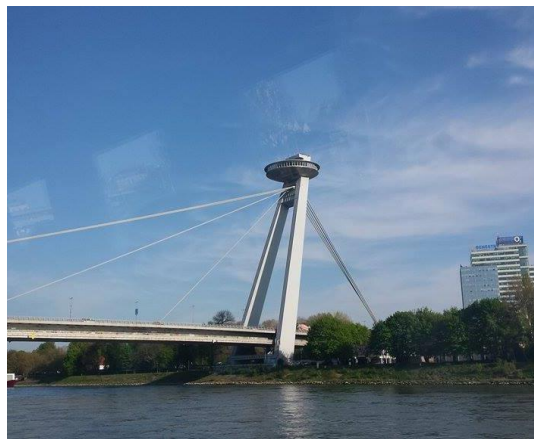
Egy nagy étteremben ebédeltünk. Az étel nagyon

2015. április 23-án és 24-én az MNMI által szervezett jutalomkirándulás keretében a magyar jellegű versenyek és vetélkedők helyezettei Pozsonyba utaztunk.

Hajnali ötkor indult a busz Lendváról. Út-közben felszedte a göntérházi, dobronaki és a pártosfalvi kirándulókat, majd utunkat Szlovákia felé vettük. Mi, középiskolások minibusszal utaztunk. Eléggye kényelmetlennek véltem az ülés, nehezen helyeztem magam kényelembe, és megfájdult egy-két végtagom. Ezért voltam hálás a megállókért, ahol kinyújtózkozhattam és egy kis friss levegőt is szippanthattam.

Néhány órnyi buszozás után átléptük a határt, és az útjelzőtáblákon levő kevésbé ismerős szavak jelezték: megérkeztünk Szlovákiába.

A főváros nevezetességeit az idő hiánya miatt nemcsak gyalog, hanem busszal is felfedezhettük. Az idegenvezetőnk, Árpád, sok érdekességet mondott Pozsonyról, jelenéről és múltjáról. Ellátogattunk pl. a Szent Márton-dómba is, amely az Óvárosban található. Ezt követően bejártuk ezt a városrészt, és egy kis szabadidőt is kaptunk. Következett az ebéd, majd kis turistabuszokkal egészen a várudvarig utaztunk. A napot hajókázással zártuk. Az időjárás kedvező volt, kellemesen sütött a nap, ezért még inkább élveztük a kilátást.

ízlett, az ital viszont kevésbe, hisz a víznek narancs és levél íze volt.

Ebéd után beutaztuk a várost egy turistabusszal. A várudvarig mentünk, ahonnan a város csodálatos panorámája tárult elénk.

A szabadidő következett, amelyet fagyizással töltöttem, de bementem néhány boltba is. Az utcákon megleptek a szobrok. Nagyon szellemesek voltak. Különösen egy aranyszínű, amely valójában egy igazi ember volt: egy kicsit szégyenlős, és fényképezkedni sem szeretett. A napot hajókázással zártuk.

Kellemes szellő fújt, élveztem a kilátást és a hangulatot.

L: Egyszerű, de mégis fontos templom

O: Szinte minden sarkon templomokat láttam

L: Úri, tisztelettudó ezüstszobor

O: Még a szobrok is udvariasak...

*L: Jaj annak, aki megérint...
O: A kriptá – mintha horrorfilmbe
lépnénk...*

Elbúcsúztunk Pozsonytól, majd leutaztunk Bősre, a szálláshelyünkre. Egy kicsit furcsának tűnt az épület, hisz az étterem és a folyosók óriásiak voltak, az asztalok és a szobák pedig kicsik. Egyesek drámajátékokat játszottak, de én fáradt voltam, és az ágy is kényelmes volt, szóval elaludtam.

Elégé kialakultam magam. A másnapi program is elég jó volt. Elhagytuk a szálláshelyünket, majd megtekintettük a Bósi Vízierőművet. Hideg volt, s fújt a szél, ezért jól jött, hogy kabátot is hoztam magammal. A friss levegő jót tett. Innen Dunaszerdahelyre utaztunk. Megnéztük a város nevezetességeit, amelyekből nincs sok, ezért nem tartott sokáig. A Makovecz-téren volt egy kis szabadidőnk is. Ebéd előtt még egy temetőt is meglátogattunk, ahol több nemzet katonái nyugszanak.

Ebéd után elutaztunk a Vöröskői Várhoz (Hrad Červený Kameň), amely csak néhány kilométerre fekszik Pozsonytól, és egyike a leginkább épségben maradt szlovákiai váraknak. Reneszánsz stílusban épült, s ezért is nagyon tetszett. A vár pincéje "középkorosabbnak" tűnt. Rövid szünet után elbúcsúztunk idegenvezetőnktől, hisz ez volt az utolsó állomásunk. A hazafelé tartó út kellemesen telt.

Örülök, hogy rész vehettem ezen a kiránduláson, hisz jól éreztem magam, miközben jó néhány dolgot meg is tanultam.

*L: *Hova sietnek ennyire a
járókelők?**
O: Vajon mit lát az úr?

Ezután elbúcsúztunk Pozsonytól, és leutaztunk Bősre, ahol a szálláshelyünk volt.

Megvacsoráztunk, majd megkaptuk a szobakulcsot. Néhányan a szobákban, barátaikkal beszélgetve és a magunkkal hozott rágcsákkal töltötték az időt, néhányan, közöttük én is, pedig drámajátékokat játszottunk. Az estét beszélgetéssel és zenehallgatással zártam.

A kísérők szerint – akik másnapra is érdekes programot szerveztek nekünk –, elég csendesek voltunk, így kialakulhattak magukat.

Reggeli után visszacuccoltunk a buszba, majd megtekintettük a Bósi Vízierőművet. Egy kis buszozás után megálltunk Dunaszerdahelyen. A Makovecz-téren volt egy kis szabadidőnk, amit sétával, fagyizással töltöttünk el.

Tettünk egy röpké látogatást egy temetőbe, ahol több mint 1000 magyar katona nyugszik. Megebédeltünk, majd megtekintettük a Vöröskői Várat, ahol egy csomó legendát, valós történetet és érdekességet hallottunk. Sokat nevettünk és megvitattuk, igazak-e a történetek, amiket hallottunk. Elbúcsúztunk idegenvezetőnktől, és elindultunk hazafelé. A buszon beszélgettünk, zenét hallgattunk, aludtunk, majd úgy este féltizenegyre felé hazaértünk.

Ezen a kiránduláson sok mindent megtanultunk, többek között azt is, hogy nem akkor megyünk ki a mosdóba, amikor kell, hanem amikor lehet.

Remélem, többször is lehetőségem adódik majd, hogy hasonló kiránduláson vehessek részt.

Nagyon tetszett ez az utazás, és valóban élveztem. Sok szép és felejthetetlen emléket gyűjtöttem.

Nemec Oskar, 1. a

Horvat Lara, 1. a

FINALWOCHE „JUGEND DEBATTIERT INTERNATIONAL“ IN LJUBLJANA

Es war eine Woche der Anstrengung und das für mich als Mittelschüler 1. Stufe. Hier handelt sich um mich (Erik Horvat). Das Debattiertraining und die Wettbewerbe in Ljubljana waren der Inhalt dieses „Events“. Grega Ferenc und ich aus unserer Schule waren unter acht sogenannten Ausgewählten in ganzem Land, die am Sonntag um 17.00 Uhr in der Pension Hotel Slamič eingetroffen sind. Da war es war echt cool. Ich werde das Zimmer nicht beschreiben, nur so viel will ich sagen, wir waren die Kaiser. Durchgehend Debatte für 6 Jungs und 2 Mädchen, alle waren zusammen in einer Etage untergebracht, nur wir zwei nicht. Die „Kaiser“ waren eine Etage mehr unten. Das Zimmer hatte die magische Zahl 8. Es war nicht schlecht. Der Standort, wo die Vorbereitung und die Debatten stattfanden, war das Hotel Lev. Wir haben die ersten 3 Tage lang mit Pavel, unserem Betreuer, die Regeln der Debatte und des Auftretens in der Öffentlichkeit kennen gelernt und geübt.

Das Essen war ein Traum und auch ein Albtraum. Es waren auch schwierige Momente im Leben des Erik Horvats drin. Neue Menschen und unbekannte Umgebung, ständige Konzentration, acht Stunden am Tag Redewendungen zu einem bestimmten Thema, erforderliche Sachkenntnisse, die richtige Ausdrucksweise, Gesprächsfähigkeit und Überzeugungskraft zeigen in einer Fremdsprache. Das muss man hautnah erleben und durchstehen! Okay, wir hatten Freizeit, aber trotzdem. Ich will nicht lange diskutieren über die Debatte, die für mich und andere drei Mitstreiter im Halbfinale endete. Ich glaube jedoch, mit meiner Leistung beeindruckt zu haben, was von mehreren Seiten (sowohl von der Jury als auch aus dem Publikum) zu hören war. Das wichtigste: Grega hat es ins Finale geschafft, wurde am Ende zweiter und fährt im Oktober für eine Woche nach Riga (Lettland). Ich bin um einige neue Erfahrungen und Eindrücke reicher nach Hause gekommen. Jetzt geht das Leben weiter und das Erlebnis Ljubljana ist ein unvergessliches Steinchen im Mosaik meines Bildungsweges.

Erik Horvat, 1. a

HAIKUS

*Zuerst sagt man hi,
zum zweiten ich liebe dich
zum dritten dann tschüss.*

*Die Liebe ist leicht
zu kriegen aber sehr schwer
sie zu vergessen*

Hana Banfi, 2. a (nagrajeni haiku v nemščini va državnem tekmovanju v haikujih)

Das Abenteuer eines „Kapitäns“

Lebe deinen Traum, lass nicht zu, dass er zum Albtraum wird

Jeder Mensch hat einen Traum. Der kann schön sein oder viel zu schwierig. Unser Held Tobias hatte einen sehr großen Wunsch. Er wollte Kapitän eines riesigen Schiffes werden.

Tobias Steiner lebte in einem kleinen Dorf neben dem Meer. Er liebte das Wasser und auch Geschichten über Schiffe und Piraten. Seine Lieblinge waren Kapitäne, die stark und schlau waren. Unser Held war noch sehr jung (8 Jahre alt), aber er wusste was sein Ziel ist. Was glaubt ihr? Richtig, ein Kapitän des schnellsten Fahrzeugs der großen weiten Welt zu werden.

Eines Nachts wachte Tobias auf. Er ging aus dem Zimmer und einmal hörte er seine Stimme, die nach ihm ruft. Tobias wurde neugierig und er ist aus dem Haus gegangen. Vor ihm stand ein weißes Schiff. und auf einmal bewegte es sich in der Richtung des Meeres. Tobias wusste nicht, was er tun soll.

Es war dunkel. Man kann nicht sehen, nach links oder rechts. Keine Ahnung und dann wurde es noch schlimmer. Ein großer Sturm begann. Es pfiß wie in der Hölle, die Windstöße brachten das Schiff immer wieder ins Wanken, so dass es sich auf die Seite drehte und sich dann wieder durch ein Wunder aufrichtete, die Wolken tummelten sich mit furchtbarer Geschwindigkeit direkt über das Meer und man konnte in dem Grauen nicht einmal die eigene Hand sehen. Es regnete in Strömen, die Regentropfen wurden dick wie Äpfel und Birnen, so dass man ins Gesicht geschlagen wurde und der Körper mit Striemen bedeckt war. Auf einmal wurde alles still, im nu hörte es auf zu regnen, der Himmel klärte auf und eine sonderbare rosige Licht blitzte auf, als ob eine riesiger rosaroter Quarz über dem Schiff erschien.

Tobias wachte auf. Sein Abenteuer war nur ein Traum (oder auch nicht)? Er zitterte über dem ganzen Körper und er wusste nicht, was passiert ist. Es war morgen. Die Sonne stand am Himmel und unser Held war beim Meer. In der Ferne sah er ein Schiff und glaubte, dass es dieses Schiff ist. Er schwamm ins Wasser, aber da war nichts. Er ging zurück nach Hause.

Viele Jahre später ist Tobias Steiner ein einfacher Büroangestellter in einer großen Stadt. Er träumt nicht mehr von Schiffen und lebt ein ruhiges Leben, aber sein Seeabenteuer ist irgendwo in tiefstem Unterbewusstsein sicher aufbewahrt. Ab und zu kommt es hoch und reißt Tobias aus seinem harmonischen Alltag. Dann wird ihm das ganze Ausmaß des Grauens bewusst. Es läuft ihm heiß und kalt über den Rücken, sobald er daran erinnert wird, dass sein Abenteuer auch anders enden könnte. Nur die Tatsache, dass keines seiner Kinder aufs offene Meer zieht. Ende?

Erik Horvat, 1. a (nagrajena zgodba na literarnem natečaju „Bodi pisatelj“)

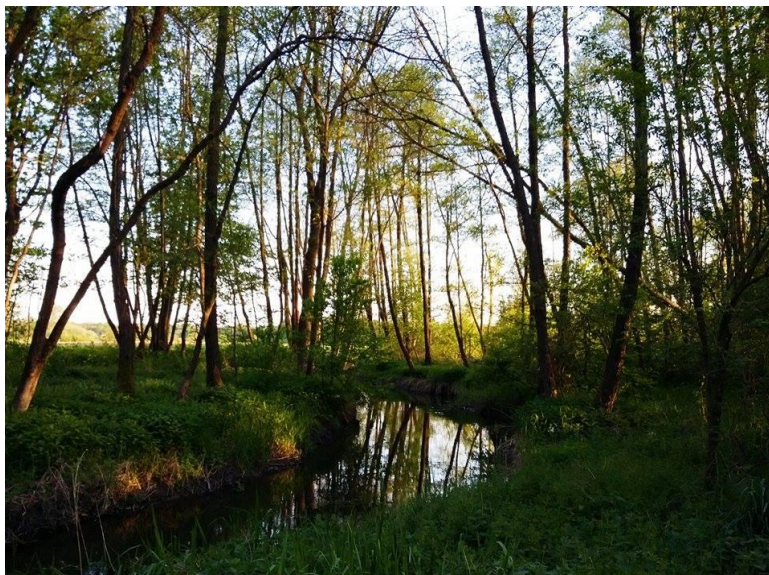
“Az az ember, aki vak a természet szépségeire, az élet örömeinek csak a feléből részesül.”

(Robert Baden-Powell)

Az az érzésem, hogy manapság az emberek megfélemedeznek a természet jelentőségéről. Mindenki a saját kis világával van elfoglalva, amely főleg a rohanásból, munkából és szórakozásból áll össze, mit sem törődve azzal, ami igazán fontos.

A modern civilizációk a fejlődésnek köszönhetően eltávolodtak a természettől, sőt a társadalomnak olyan érzése van, hogy valójában semmi köze sincs hozzá. Meglehetősen furcsa, ahogy alig néhány évtized alatt megváltozott viszonyunk és értékrendünk. Nagyszüleink és szüleink máshogy viszonyultak a természethez, hiszen nem voltak már gyermekkoruktól a technológia rabjai. A műszaki tudomány fejlődésének köszönhetően életünk egyre kevésbé megterhelő és nyomasztó, teljesen el vagyunk kényesztetve. Négy fal közé zárkozunk, éjjel-nappal a képernyőket bámuljuk, folyton autóval közlekedünk, az élelmiszert nem egyedül termeljük, hanem megvásároljuk a legközelebbi szupermarketben... Ha belegondolunk, logikus, hogy nem vagyunk összhangban a természettel. Ahelyett, hogy tisztelnénk, azt a napot várjuk, amikor a technológia addig fejlődik, hogy akár az időjárást is egy gombnyomással kedvünknek megfelelően módosíthatjuk.

Bármennyire is vagyunk távol tőle, a természet hozzánk tartozik, az életünk része. Érdeemes tehát a változatosság kedvéért megfélemedeznünk a mesterségesen létrehozott technológia világáról, megválni az okostelefonoktól és kilépni az élővilágba. Számos csodát rejt számunkra a környezetünk. Hacsak kisétálunk a hozzánk legközelebbi erdőbe és aktiváljuk érzékszerveinket, érezhetjük azt a különleges harmóniát, ami jelen van. Kifejezetten nyugtató hatása van lelkiállapotunkra, pozitív energiát sugároz.

Szinte elveszünk a mindennapi rohanásban. Folyton sietünk, és jóformán meg sem állunk, hiszen megannyi elintéznivalón jár az eszünk. Gondolataink gyakran egy belső világban bolyongnak, és észre sem vesszük, mi történik körülöttünk. Pedig minden, ami igazán fontos az életben, az orrunk előtt van.

Perša Lara, 3. b

LIMERICKS

The form appeared in England in the early years of the 18th century as a humorous and witty poetry aimed to entertain. It has a very distinct rhythm and rhyme. This is one famous example:

*There was a young lady named Bright
who traveled much faster than light.
She set out one day
in a relative way,
and came back the previous night.*

— Anonymous

3.a produced these:

There once was a young man named Flynn.
Who was really remarkably thin.
When he carried a pole
People said: Bless your soul!
To the pole rather than him.

There once was a kitty named Lilly,
Who liked to eat boiling hot chili,
It was a la carte
Like her burning fart
Because of the chilly eaten by Lilly.

There once was a little boy Ryan
Who was known to cry in denial
He swam in the Nile
And completed the trial
And grew up as strong as a lion.

There once was a girl in meadows of rice
Who was utterly scared of giant mice
She fell down the hill
Now she can't drill
At home she found some hair lice.

Neobvezna strokovna ekskurzija v Madrid

Dijaki 2. in 3. letnikov gimnazijskega programa, ki obiskujejo pouk španščine, smo se v soboto, 25. oktobra 2014, odpravili na ekskurzijo v Madrid. V štirih dneh smo si ogledali največje znamenitosti mesta, med drugimi kraljevo palačo, ki jo kraljeva družina uporablja za protokolarne obiske, mestni park Retiro, kjer smo uživali v toplem, sončnem dnevu, bikoborsko areno Las Ventas, glavne trge in avenije v središču mesta, nogometni stadion Santiago Bernabéu, muzej Museo del Prado, ki velja za enega največjih muzejev na svetu, v katerem hranijo slike Goye, Velazqueza, Rubensa, El Greca ... Poleg tega smo dijaki imeli

priložnost spoznati utrip mesta, kulturo in ljudi v španski prestolnici ter uporabiti svoje znanje španskega jezika v praksi. Po štirih dneh nepozabnih doživetij in nabiranja spominov vsi v en glas vzklikamo: "Madrid, hasta la vista!"

Jesika Kustec 2.a

UNSERE KLEINE PAD REISE DURCH DEUTSCHLAND (25.6.2014 – 25.7.2014)

Wenn ich an PAD denke, sind es nur schöne Erinnerungen. Es fällt mir immer schwierig, eine schöne Zeit zu beschreiben. Mein Problem im Moment ist, die richtigen Wörter auszusuchen, die das Ganze gut beschreiben könnten, aber vielleicht gibt es ja solche Vokabeln gar nicht. Die Erinnerungen werden immer ein Teil von uns.

Alles fing am 25. Juni 2014 an. Eine kleine slowenische Gruppe wartet in Ljubljana auf ihr Flug nach Frankfurt am Main – der Anfang unseres Abenteuers... Ich war ziemlich unsicher, wie das Ganze aussehen wird, weil ich noch nie die Chance bekommen habe, an solchem Projekt teilnehmen zu können. Andererseits habe ich mich aber sehr darauf gefreut, mit Leuten aus der ganzen Welt durch Deutschland zu reisen. Als wir in Frankfurt angekommen sind und unsere Koffer abholten, warteten

am Gate schon Leute von PAD. Das fand ich echt super! Es war genauso wie es im Plan, den wir nach Hause via Post bekommen haben, stand. Danach sind wir mit dem ICE nach Bonn gefahren um die erste Woche da zu verbringen.

Endlich sind wir in Bonn angekommen. Erst zu der Jugendherberge fahren, um alle Koffer auspacken und um es uns bequem zu machen. Die Zimmer waren nicht so groß, aber für 3 Jungs reichte

es. In den nächsten Tagen reisten wir nach Aachen, die Stadt Karls des Großen, nach Köln und natürlich machten wir auch viel in Bonn, wie z. B.: Wir haben uns die Deutsche Welle, das Haus der Geschichte, das Beethovenhaus, die Altstadt, usw. angesehen. Außerdem machten wir auch eine Stadtrallye durch Bonn – das fand ich ziemlich cool. Am fünften Tag machten wir einen internationalen Abend, wo sich alle Länder, die im Programm mitmachten, vorgestellt haben. Jedes Land hatte etwa 5 Minuten Zeit für die Präsentation. Viele haben getanzt und gesungen und das war echt super, dass wir so diverse Kulturen kennen lernen konnten. Am nächsten Tag ging es aber weiter – Saarland war unser Ziel und die 2 Wochen bei Gastfamilien.

Nach einer langen Fahrt war es endlich soweit. Ein ICE mit 13 PAD Schülern ist im Merzig angekommen. Da warteten auf uns schon die Gastschwester und ihre Eltern. Natürlich war auch Frau Schommer, unsere Betreuungslehrerin auch dabei. Alle waren sehr gespannt, was mit uns in den

nächsten zwei Wochen geschehen wird. Wir hatten auch ein bisschen Angst, ob uns die anderen Schüler akzeptieren, aber wir haben gleich gesehen, dass alle so nett und freundlich zu uns sind, als ob wir schon seit vielen Jahren Freunde wären. Nach dem freundlichen Empfang der Schüler und Eltern sind wir mit unseren Gastfamilien nach Hause gefahren. Am Abend hatten wir auch ein Willkommensfest, wo wir die Möglichkeit hatten, uns alle besser kennenzulernen. Und am nächsten Tag ging es wirklich los. Unterricht, von 7.40 bis 15.00 Uhr. Außerdem hatte meine Gastschwester auch jeden Tag Theaterprobe für die

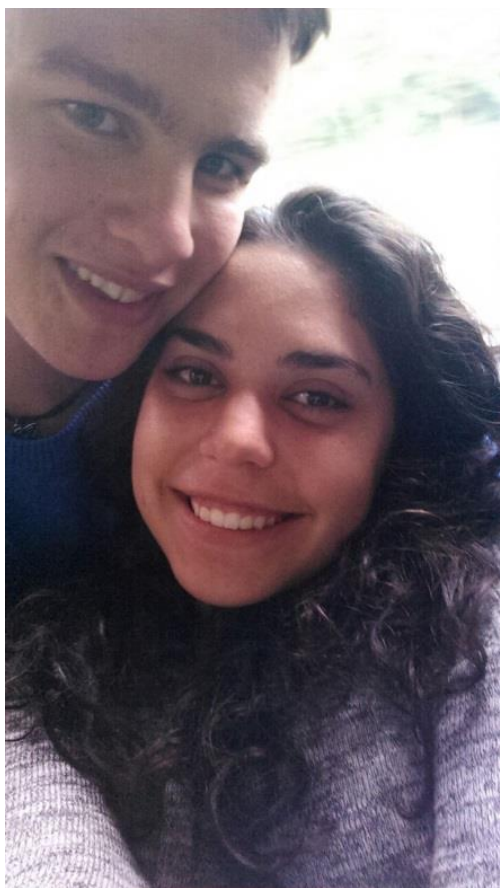
Produktion von Büchners *Leonce und Lena*. Das heißt, ich war in der Schule jeden Tag von 7.40 bis fast 22.00 Uhr. Das ist schon ziemlich lange, aber es war auch viel Spaß, im Backstage zu sitzen und sich mit Leuten unterhalten. Nach einer Woche wird es aber zu viel und zum Glück war Theater nach einer Woche vorbei. Schule war ziemlich anstrengend, denn neben normalen deutschen Unterricht mit deutschen Schülern, hatten wir auch Projektunterricht, wo wir verschiedene Dinge schreiben mussten, Texte lesen, usw. In den zwei Wochen sind wir mit meiner Familie ziemlich viel gereist. Wir waren nämlich in Trier, der ältesten Stadt Deutschlands, in Otzenhausen an der europäischen Akademie, auf dem keltischen Ringwall und außerdem besuchten wir auch Celtoi, ein internationales Keltenfest. Außerdem hat Frau Schommer viele Exkursionen organisiert. Wir waren in Luxemburg und Saarbrücken. Meine Gastfamilie war super nett und freundlich, ich fühlte mich wie zu Hause. Am vorletzten Tag hatten wir ein Abschiedsfest, wo alle PAD Schüler eine Spezialität aus ihrem Heimatland vorbereiten mussten. Unsere zwei Wochen in Wadern waren zu schnell vorbei. Unsere PAD Reise durch Deutschland musste weitergehen. Nächste Destination: Berlin.

Berlin, Berlin, du bist wunderbar! Die Fahrt mit dem Zug war so lang! 7 Stunden ohne Pause sitzen bleiben. Aber endlich sind wir angekommen. Unsere Unterkunft war sehr schön und modern. Die meisten von uns waren ziemlich müde und hatten viel Stress wegen der Reise, doch wir haben es trotzdem geschafft. Am ersten Tag machten wir einen kleinen Spaziergang durch die Stadt und ihre Hauptsehenswürdigkeiten, wie die Siegessäule, das Brandenburger Tor, Reichstag (Bundestag). In den nächsten fünf Tagen haben wir die meisten Dinge gesehen, die es in Berlin zu sehen gibt, und die als eine große Attraktion bekannt sind. Natürlich ist Berlin aber viel zu groß dafür, dass es möglich wäre, alles zu sehen. Das kann ja für später bleiben, für unser nächstes Mal in Berlin. Alexanderplatz, Bundestag,

Brandenburger Tor, Wedding, Zoo und Berliner Unterwelt waren einige Museen oder Plätze, die wir gesehen haben. Unsere BGS (Begegnungsschülerin) und meine Gastschwester Barbara musste uns leider wegen ihrer Klassenfahrt im Berlin verlassen. Um alles genau zu beschreiben, wie es war, was für Gefühle in mir steckten, ist unmöglich, deshalb versuche ich mich so kurz wie möglich zu fassen. Außerdem denke ich, dass es wirklich keine richtigen Adjektive, Nomen und Verben dazu gibt, alles genau genug beschreiben zu können. Nach fünf Tagen in Berlin ging es aber schon wieder weiter, die letzte Destination unserer Reise war München, die Hauptstadt Bayerns.

Überraschung! Bisher hatten wir immer so schönes Wetter, immer sonnig und warm, aber die Geschichte war ganz anders in München. Überall Wolken und in den nächsten Tagen regnete es auch sehr viel, also gab es kleinere Schwierigkeiten wegen der Kleidung, aber wir haben alle Probleme gut gelöst. Wie in Berlin und Bonn, bietet München auch einiges. Es gibt einfach so viele Sachen zu sehen, man würde glauben, es sind fast zu viele. In den letzten Tagen haben wir versucht, das Beste, was geht, aus uns rauszuholen. Am ersten Tag machten wir eine kleine Stadtrundfahrt, um uns die Hauptsehenswürdigkeiten anzusehen. Mir ist Dachau besonders gut gefallen, weil ich Geschichte mag. Im KZ waren wir am zweiten Tag und die Führung, die drei Stunden dauerte, war einfach super! Außerdem waren wir auch am Marienplatz, bei der Allianz Arena, am Karlsplatz, an der Uni, im Deutschen Museum, im Englischen Garten und in der BMW Welt. Ach, die Brauerei habe ich total vergessen! Wir hatten die einzigartige Chance zu sehen, wie man Bier produziert. Das gibt es nicht

jeden Tag, dass die Leute einfach in eine Brauerei reinmarschieren. Am einem Tag waren wir auch auf der Zugspitze, auf dem höchsten Berg Deutschlands. Ich fand es echt lustig, die Reaktionen anderer Leute zu sehen, wenn sie zum ersten Mal in ihrem Leben Schnee gesehen haben. Wir haben auch eine kleine Schneeballschlacht gemacht und einige PADs sind gerodelt. Wir hatten Glück, weil wir auf den Berg nicht hochlaufen mussten. Wir wollten das eigentlich nicht, aber der 25. Juli war immer näher. Das heißt, die Zeit des Abschieds ist gekommen und wir müssen zu einander Auf Wiedersehen sagen. Keiner wollte das, alle waren traurig und die meisten haben auch geweint. Es ist immer wieder erstaunlich, wie sehr sich eine Gruppe, die am Anfang nur aus fremden Leuten entsteht, nach einem Monat in eine Gruppe voller Freunde entwickelt. In den 4 Wochen, die wir zusammen verbrachten, haben wir neue Freunde oder auch Liebe gefunden. Deshalb möchte ich an der Stelle dem PAD ein herzliches Dankeschön sagen. Danke, dass wir die Chance hatten, ein Teil des Programms zu sein und danke, dass Sie uns ermöglicht haben, neue Leute, neue Kulturen und neue Freunde zu finden. Dieses Stipendium finde ich nicht nur als ein Stipendium, das meine Deutschkenntnisse verbessern sollte, sondern als ein Stipendium, das mir die Möglichkeit gab, ein besserer Mensch durch andere zu werden.

Zum Schluss möchte ich noch ein paar Sachen über den Programm schreiben, die mir nicht bzw. weniger gefallen sind. Eigentlich ist es nur eine Sache und die ist Essen. In der Zukunft sollten Sie versuchen ihren Programm nicht auf das Essen fixieren, sondern es flexibel wie möglich zu machen. Mir ist es wirklich egal, ob ich in Deutschland in einem Restaurant

essen muss, oder in einer Bude. Klar ist es schön, manchmal im Restaurant zu sitzen und schön essen, aber das heißt automatisch, dass pro Tag ungefähr 2-3 Stunden nur für Essen reserviert sind. Das ist eigentlich zu viel, denn wenn man das mit 30 multipliziert, werden aus 2-3 Stunden pro Tag plötzlich 60-90 Stunden, das heißt, dass wir nur für essen etwa 3-4 Tage verbraucht haben. In den 3-4 Tagen hätten wir noch Zeit, etwas zu sehen. Im Klartext heißt das, dass die PAD Schüler vielleicht weniger Zeit im Restaurant verbringen sollten. Ich hoffe, dass mein Argument nützlich war und dass die Problematik in der Zukunft auch beim PAD diskutiert wird.

Danke, PAD, dass ich die Chance bekommen habe, am Programm teilzunehmen. Es war wirklich eine Erfahrung, die sehr wichtig und lebensreich ist. Ich hoffe, dass Sie ihren Programm auch weiterhin fördern und organisieren, denn Jugendliche sind die Menschen, die in den nächsten 10 Jahren die Welt verändern werden. Außerdem ist es immer gut, mehrere Sprachen zu sprechen und schließlich sind ja auch junge Talente aus der ganzen Welt in Deutschland herzlich Willkommen.

Die Zeit, die ich mit meiner Gruppe, Gruppe 8, verbrachte, war echt unvergesslich. Die Erinnerungen werden immer ein Teil von mir sein, egal wo und wie ich bin. Menschen können sich wirklich verändern, aber durch die „Hilfe“ von anderen.

„PAD, aussteigen!“

Grega Ferenc 3. b, Gruppe 8

Schlussstrich

Ganz schüchtern am ersten Tag gekommen,
gleich die Feferoni-Schärfe zu spüren bekommen.

Zu spät zur Stunde erschienen,
sofort eine Standpauke verliehen.

Im Winter das Auto manchmal nicht angesprungen,
eine Verspätung gewiss gelungen.

Im Sommer mit Fahrrad Probleme,
Immer wieder neue Dileme.

Viele neue Freunde gewonnen,
so manche Stunde im Stammlokal verloren.

Nicht immer hat Alles geklappt,
trotzdem ab und zu viel Blödsinn gemacht

Die Zeit auf DSŠL war nicht schlecht,
sie hat uns viel gebracht.

Das Gefühl der Geborgenheit war echt
und endlich haben wir es geschafft.

Vier Jahre haben wir hier verbracht,
das verging sehr schnell;
viel Ernstes haben wir gemacht,
aber auch hier und da herzlich gelacht.

Diese vier Jahre werden wir vermissen,
das könnt ihr uns glauben.
Wir haben damit keine Zeit weggeschmissen,
das Wissen ist jetzt unter unseren Hauben.

Skupina 4. a/b – nemščina I

Mi is az a bécsi szelet?

Az »Utazás időgéppel« c. projektnap keretében különböző témákból választhattunk. Íme egy kis bécsi ínycség.

A tradicionális bécsi szelet (németül *Wiener Schnitzel*; magyarul "vínernicli" néven is ismeretes) a bécsi konyha közismert, 3-4 milliméter vastagságúra klopolt, borjúhúsból (borjú dió, frikandó, felsál vagy alaposan megtisztított lapocka) készített, panírozott, húsétele. Amennyiben Bécsben a zsemlemorzsával panírozott ételt sertéshúsból készítik, akkor a hivatalos neve *Schnitzel nach Wiener Art*, azaz szelet bécsi módra, illetve „*Wiener Schnitzel vom Schwein*”.

Kutatások szerint a bundázott sült már a középkori spanyol szakácskönyvekben is szerepelt "chuleta andaluza" elnevezéssel. A mórok 1491-es kiűzése után a keresztény kézre került Andalúziában a helyi konyha ragaszkodott az ürühús hagyományos arab elkészítési módjához, a hús - lisztben, felvert tojásleben és kenyérmorzsában meghempergetett - aranyszínűre történő kisütéséhez. A hús „aranyozása” hosszú ideig divatban volt a bizánci udvarban, ahol valódi aranyporral vonták be a hússzeleteket. A mórok terjesztették el a szokást Andalúziában, amit onnan vettek át az itáliai fényűző udvarok. Így került a panírozás szokása Milánóba, onnan pedig a bécsi udvarba. Újabban arannyal borított ételeket is kínál néhány étterem.

A panírozott borjúhúsból készült sült, a Kalbsschnitzel első leírása egy 1884-ben kiadott szakácskönyvben szerepel. Katharina Prato 1907-ben kiadott nevezetes délnémet szakácskönyve „zsemlemorzsás borjúszelet”-ként említi. Egyes, nem bizonyított feltételezések szerint az étel a csontos borjúkarajból készült északolasz Cotoletta alla milanese (it) receptjéből származtatható, amelynek elkészítési módja a 15. század folyamán juthatott el Bécsbe. A 19. században osztrák szakácskönyvekben "aranyozott karaj" néven jelent meg a panírozott milánói szeletet, melynek bundájában ekkor még reszelt parmezán is szerepelt. Egy osztrák szakácskönyvben jelent meg az a tipp, hogy a panír ropogósabb lesz, ha kevés olvasztott zsírt kevernek a felvert tojáshoz, amelybe újabban egy kevés tejszínhabot is belekevernek.

Egy másik elmélet szerint Radetzky tábornagy által került 1857-ben Lombardiából Bécsbe. Ez az elmélet elsőként egy olasz gasztronómiai kiadványban, az 1969-ben kiadott Guida gastronomica d'Italia-ban, illetve annak 1971-ben németül is kiadott változatában jelent meg, miszerint Radetzky tábornagy Ferenc Józsefnek küldött lombardiai helyzetjelentésében említést tett az ízletes borjúszeletről, a costoletta-ról is. "A milánói konyhának van egy igazi nagy különlegessége: borjúszelet tojásba forgatva, panírozva, vajban megsütve". Radetzky hazatérését követően pedig személyesen adta át annak receptjét a császárnak. Heinz Dieter Pohl osztrák nyelvész szerint azonban ez az elmélet sem helytálló, mivel csupán egy kitalált anekdotán alapszik, melyet más források nem támasztanak alá. Sőt még az anekdotában szereplő, a Radetzky-jelentést Bécsbe juttató bizonyos Attems gróf kiléte is teljesen megalapozatlan.

Ezenkívül a nyelvész kétségbe vonja a bécsi szelet (németül Wiener Schnitzel) olasz származásának elméletét is, szerinte ugyanis más átvett ételek esetében az osztrák konyha mindig megtartotta annak eredeti, illetve német írásmód szerinti elnevezését, mint például a Gulasch esetében. A nyelvész rámutatott arra, hogy a bécsi konyha már korábban is ismerte a panírozott, zsírban kisütött húseleket, többek között a nevezetes Backhendl (magyarul rántott csirke) receptjét már egy 1719-ben kiadott szakácskönyv is említi.

Soos Peti, 3.A

Dilo en español

Letošnje državno tekmovanje iz znanja španščine je potekalo na Gimnaziji Ledina v Ljubljani in sicer 18. 4. 2015. Glavna tema tekmovanja je bila avtonomna skupnost v okviru španske države, Baskija. Aktivnosti so se odvijale ves dan. Uradni, tekmovalni del je bil dopoldne. Najprej smo se lotili eseja in nato še slovničnega dela tekmovanja. Po tekmovanju in kosilu smo se kljub slabemu vremenu odpravili na orientacijski pohod po Ljubljani, in si ogledali znamenitosti Ljubljane. Po pohodu smo se vrnili na šolo, kjer smo poslušali predavanje v španščini o pokrajini Baskiji in o baskovščini. Predavatelja sta bila Baska, ki sedaj živita v Sloveniji. Ravno zaradi njiju je bilo predavanje zanimivo, saj smo izvedeli veliko novega o sami pokrajini, njihovih prebivalcih in o njihovem zelo posebnem jeziku. Tekmovalni dan smo zaključili z zaključno prireditvijo, ki so jo pripravili dijaki gimnazije Ledina v španskem in slovenskem jeziku. Prireditvev je bila zanimiva, vendar smo bili dijaki na trnih, saj smo šele na koncu izvedeli neuradne rezultate državnega tekmovanja Dilo en español.

Katja Sarjaš, 3. b

Tekmovanje za špansko bralno značko

8. aprila 2015 smo se dijaki 1. a-razreda, ki obiskujemo pouk španščine, udeležili tekmovanja za špansko bralno značko. Prebrati smo morali dve knjigi: Una estrella en peligro in Tejedoras peruanas. Knjigi sta bili kratki in razumljivi. Bolj nam je bila všeč knjiga Una estrella en peligro, saj je bolj napeta. Govori o mladi zvezdnici, ki zaide v težave. Knjiga Tejedoras peruanas govori o prebivalcih kraja Chinchero, kjer ljudje še pletejo pos tradicionalnih metodah. Spoznali smo njihov način življenja in preživljanja. Med branjem smo se naučili veliko novih besed in spoznali zanimivosti; torej se branje knjig obrestuje, četudi so v tujem jeziku.

Oskar Nemec, Tadeja Bogar, Laura Jeneš, Miša Somi, Megi Gomboc

Bald werden wir in einer sozialen Wüste leben

Tatsache ist, dass sich die Technologie jeden Tag um was verbessert. Die Frage besteht nur darin, ob wir in der Lage sind, alles, was sie uns anbietet, gut auszunutzen. Die Realität ist aber eher schwarz, denn wir werden immer asozialer und das verhindert die kollektive Entwicklung.

Wir sind soziale Lebewesen (oder mindestens sagt man das so) und unsere Aufgabe sollte sein, die Zukunft zusammen mit anderen Menschen zu erschaffen. Das kann aber nicht passieren, wenn wir die ganze Zeit besessen von der technologischen Entwicklung sind. Solches Benehmen kann uns nicht weiterführen, denn wenn Dinge auch weiterhin so laufen werden, wie sie jetzt tun, wird das in einer sozialen Wüste resultieren – das heißt, dass die menschliche Population nur aus asozialen Individuellen bestehen wird. Sehen wir der Wahrheit in die Augen und geben wir zu, dass wir es versaut haben. Gibt es da eine Lösung? Bei solcher Problematik finde ich es immer schwierig, eine lineare Lösung zu finden, denn im diesen Fall handelt es sich um eine multidimensionale Struktur. Man kann nicht einfach sagen: „Ab heute ist Technologie und deren Entwicklung verboten!“ Sowas könnte in Demonstrationen oder sogar Kriegen resultieren, obwohl die zweite Option eher unreal klingt. Man kann es nicht negieren, dass Technologie nicht wichtig ist, denn sie ist. Wo würden wir denn sein, wenn die Ärzte keine guten Instrumente zum Operieren hätten? Steinalter original, würde ich sagen.

Technologie hat aber auch eine negative Seite, denn sie macht Leute schnell süchtig, also handelt es sich um ein Suchtmittel, dass zwar nicht zu den klassischen Suchtmitteln gehört, ist aber genauso gefährlich. Drogen z.B. haben psychophysische Auswirkungen auf unseren Organismus und bei Technologie ist es auch so, obwohl es nicht so aussieht. Fragen wir uns doch wie viel Zeit wir vor dem Fernseher oder dem Computer verschwenden? Zu viel, aber das ist nicht das schlechteste daran. Was die meisten Probleme verursacht, ist die Tatsache, dass durch das Anschalten von Geräten unsere Türen geschlossen werden und das verhindert uns die Kommunikation. Das heißt, dass wir der Desertifikation helfen. Leute sprechen mit einander immer weniger und wir passen nicht mehr auf einander auf. Woran liegt das? Ist wirklich nur Technologie schuld, oder ist es noch das politische System oder die Organisation in der Gesellschaft? Auf jeden Fall ist die soziale Wüste ein Produkt von diesen Faktoren und Technologie spielt hier die Hauptrolle. Gäbe es keine so massive Entwicklung im technologischen Raum, wäre die Desertifikation wesentlich langsamer.

Wenn ich ehrlich bin, habe ich wirklich keine Ahnung, wie man solche Probleme bekämpfen sollte oder sie mindestens aufhalten sollte. Meiner Meinung nach, müssen wir alle erstens im unseren Köpfen das regeln und dann versuchen die Gesellschaft zu verändern und dadurch auch die Weltanschauung unserer Zivilisation.

Grega Ferenc, 3. b

Vpliv socialnih omrežij na najstnike

pomen intimnih, medosebnih odnosov.

Človek je družabno bitje, le redki med nami nas so samotarji. Že od nekdaj živimo v skupnostih, imamo družine, svoj krog prijateljev, sodelavce, sošolce. Vse do 21. stoletja smo se z navedenimi družili izključno v živo. Novo stoletje pa je s tehnološkim razvojem prineslo veliko spremembo v človeško družbo. Tehnologija nam omogoča, da se iz svojega stanovanja pogovarjamo s prijatelji, naj so le-ti iz Avstralije ali iz sosednje hiše. Ta napredek se je sprva zdel kot pozitiven korak naše civilizacije, vendar se čedalje bolj spreminja v nekaj, kar bi lahko čez čas popolnoma izničilo

Facebook, Twitter in razna druga družabna omrežja nas vzpodbujajo k temu, da delimo s svetom svoje počutje, ideje in celo razpoloženje. Za ljudi, ki se do sedaj niso mogli uveljaviti v družbi, je to idealna priložnost, da si pridobijo nešteto sledilcev in se počutijo pomembne. Vendar je to le prevara. Ne opazijo namreč, kako z naraščanjem "navidezne" priljubljenosti izgubljajo svoje zasebno življenje in postanejo odvisni od tega, da vse svoje počutje delijo s svetom. Ljudem z vsega sveta omogočajo dostop do svojih najglobljih misli in so nato razočarani, če se jim kdo posmehuje. Ta odprtost izničuje pomen prijateljstva, saj nenadoma ne potrebuješ človeka, ki bi mu lahko zaupal, saj cel svet ve za tvoje težave in želje. Neprevidni ljudje lahko zaradi tega zlahka postanejo tarče zlorab, ki jih lahko zaznamujejo za celo življenje.

Veliko ljudi objavlja slike s svojih popotovanj, zabav, nakupa in jim nato še dodajo nek verz z globljim pomenom. S tem dajejo občutek popolnosti in s tem zavajajo druge ter v veliko primerih tudi sebe. Slike velikokrat lažejo, saj je vse odvisno od zornega kota opazovanja. Le majhen premik lahko spremeni celoten pomen dane slike. Ti ljudje živijo v idealiziranem svetu, kar lahko vodi do izgube stika z realnostjo, zato se nekateri primeri besednih dvobojev na družabnih omrežjih lahko končajo s samomorom ali s poskusom le- tega. Ljudje ne morejo prenesti spoznanja, da so živeli v laži, da so se skrivali pred realnostjo, saj je v izmišljenem svetu lažje, tam ni tegob življenja, so samo lepe slike in navdihujoči verzi.

Kljub vsem slabim vplivom, pa še vedno obstaja upanje. Izven večjih mest se medčloveški odnosi ohranjajo v boljšem stanju. Velikokrat se namesto skypa odločimo za skupno kavo v bližnjem lokalu, ali za skupen izlet ali sprehod okoli jezera. Imamo prijatelje, ki se jim lahko zaupamo. Ne zakrivamo si oči pred resničnostjo in tako smo lahko resnično svobodni.

Peter Somi, 4. b

Egy hét felejthetetlen élményei

Minden évben kétszer megrendezésre kerül a KKKK(-tábor). Hogy ez mit is jelent pontosan? Kultúrák Közötti Kommunikáció a Kárpát-medencében.

2014 októberében négyen (Botond, Denis, Marsel és Alexandra) kaptuk azt a remek lehetőséget, hogy találkozhatunk más magyar, velünk egykorú diákokkal, akik a Kárpát-medence különböző országaiban élnek, mégis magyarok, akárcsak mi. Lehetőségünk nyílt megismerni a kultúrájukat, valamint azt, hogyan élnek ők magyarként más országokban a határon túl. Megismerkedhettünk felvidéki (Szlovákia), kárpátaljai (Ukrajna), erdélyi (Románia), vajdasági (Szerbia) és magyarországi diákokkal is. Az őszi program szombattól péntekig tartott.

Szombaton, 2014. október 4-én, reggel fél 9-kor indultunk el Lendváról, és délután 5 óra körül értünk Miskolcra a Fényi Gyula Jezsuita Gimnázium és Kollégium udvarára.

Csak álmélni tudtunk: a „Jezsu” nagyon nagy és modern épület, gyönyörű szép környezettel. A mi korszerű iskolánktól azonban sokban eltér. Hogy ez miben nyilvánult meg? Rendelkezik templommal, csillagvizsgálóval, és itt uszoda is található.

Megérkezésünk után nagyon gyorsan sikerült összebarátkoznunk a többiekkel. A szombati nap ismerkedésből, közös vacsorából és az elkövetkezendő egy hét leendő "családjaink" megismeréséből állt. A vasárnapot egy közös misével kezdtük, melyet a táborba érkező magyar diákok és iskolájuk bemutatása követett. A délelőtti folyamán még egy színjátszószakkörön is részt vehettünk, a délutánt pedig minden diák az új családjával töltötte.

Hétfőn buszra szállt a csapat, és meglátogattuk Diósgyőr nemrég felújított várát, az ómassai kohót és Lillafüredet. A napi programok sokasága a csillagvizsgáló megtekintésével zárult. Ezután hazamentünk a családjainkhoz, akik erre a hétre befogadtak minket. Jól jött az alvás, mely után új nap vette kezdetét. Érdekes tanórákra ülhattunk be. Az első órán a címer készítésével, formáival, művészetével ismerkedtünk meg. Ezt az érdekes fizikaóra követte, ahol nagyon izgalmas kísérletek szemtanúi lehettünk. Délutáni útunk a városba vezetett, ahol a Színháztörténeti és Színészmúzeumban megismerhettük a miskolci színjátszás történetét. Az állandó kiállítás a vándorszínészet korától napjainkig foglalja össze a miskolci színjátszás két évszázados történetét. A nap a tapolcai barlangfürdővel zárult.

Szerdán hosszú kiránduláson vehettünk részt. A busz egészen Sárospatakig ment, ahol megnéztük a sárospataki kollégiumot és a várat. Ezután megálltunk Kazinczy birtokán, Széphalmon, ahol megnyitották a Magyar Nyelv Múzeumát. Már Petőfi is mondta: *"... szent hely, szent az öreg miatt, kinek ott van háza és sírhalma. Kötelessége volna minden emelkedettebb lelkű magyarnak életében legalább egyszer oda zárándokolni ..."* Itt, „e szent helyen” megtekintettük A magyar nyelv múltja, jelene és jövője címet viselő interaktív állandó kiállítást, amely a kor technikai lehetőségeit felhasználva, gyerekeket és felnőtteket egyaránt megmozgató, ismeretterjesztő módon tudományos és kreatív módon, játékos formában mutatja be a magyar nyelvet.

Mikor már a csütörtöki napot tapostuk, kezdtünk egy kicsit elszomorodni, mivel ez volt az utolsó közös napunk. Délelőtti kipróbálhattuk a felújított sportpályát, egy remek játékot játszottunk, métáztunk. Később egy nagyon jó ügyességi játékot szerveztek nekünk, ahol felmérték, mennyire figyeltünk a héten az egyes programokon. A nap fénypontja pedig a disputa volt a városháza dísztermében. Már nyolc órára járt, mire visszaértünk a „Jezsuba”, ahol egy finom vacsora után kezdetét vette a hét összegzése és a várva várt báránka-angyalka játék felfedéssel, megajándékozással és táncházzal egybekötve.

Péntek reggel az iskola udvarán csak szomorú arcokat láthattunk, mivel mindenki sajnálatára érkezett az elválás ideje. Elhangzott a búcsúbeszéd, az énekkar énekelt nekünk, együtt elzengtük a himnuszt, majd a búcsú következett, ahol a legtöbben könnyes szemmel öleltük át új

barátainkat, akiket a hat együtt töltött nap alatt a szívünkbe zártunk. Majd következtek az utolsó fényképek, és mindenki elindult haza.

Ez a program nemcsak azt mutatta meg nekünk, hogyan élnek más hozzánk hasonló magyarok különböző országokban, hanem azt is, hogy egy ilyen alkalommal igenis köthetünk örök barátságot. Már mindannyian nagyon várjuk a 2015-ös nyári tábort, amikor újra találkozhat a csapat aprajánagyja.

Kránicz Alexandra, III. c

A lendvai csapat a „Jezsuban”

József Attila társaságában Lillafüreden

Fizikaórán

A két színész

Sárospatak

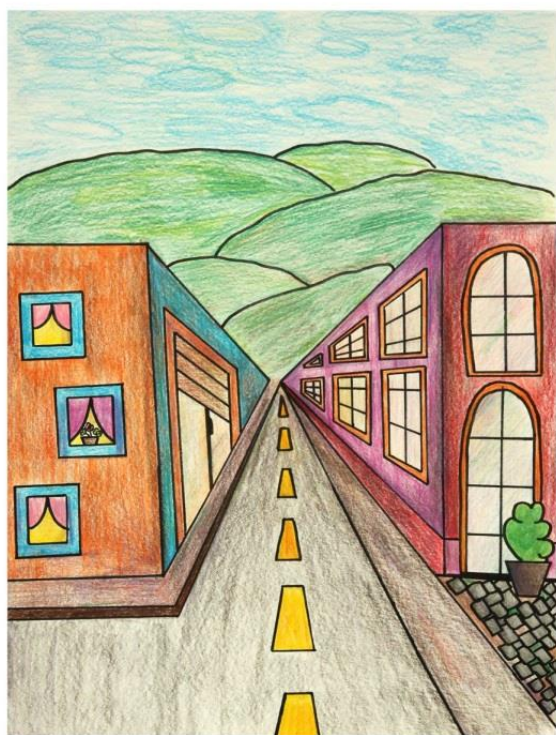

A városháza dísztermében

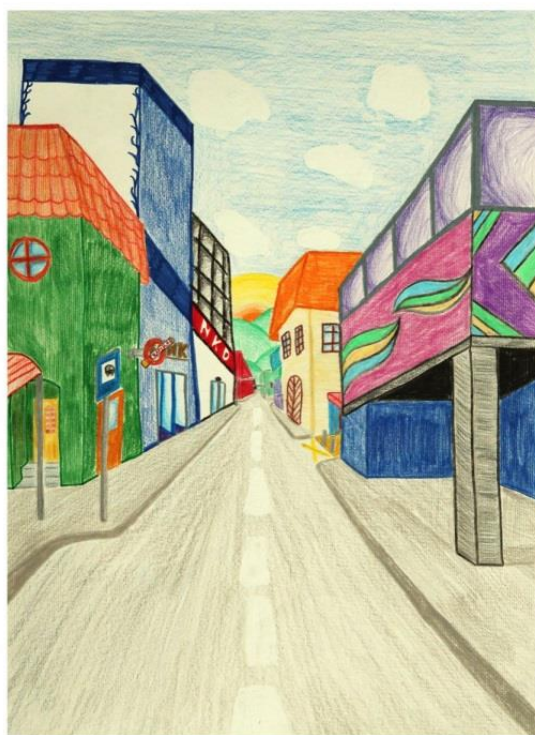

DIJAŠKA LIKOVNA USTVARJALNICA

Eva Jerebic, 1.c

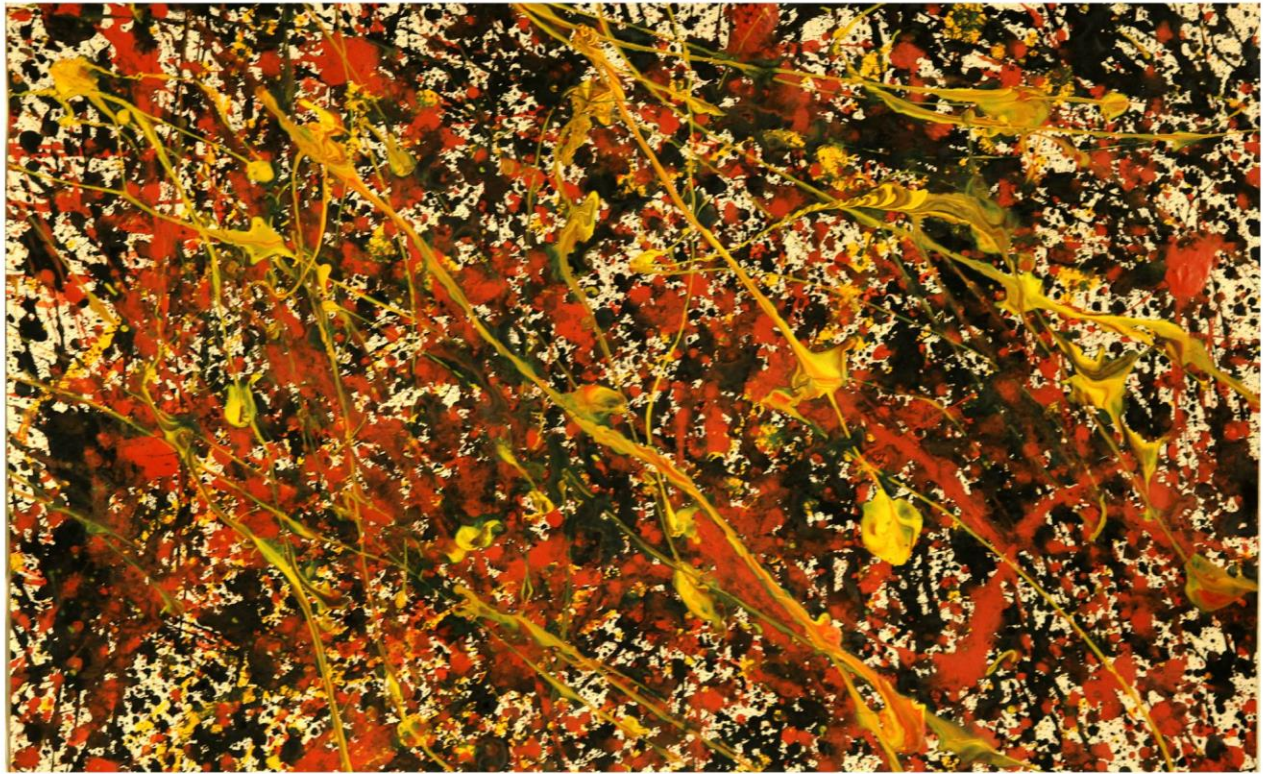
Eva Jerebic, 1.c

Eva Pucko, 1.e

Laura Jeneš, 1. a

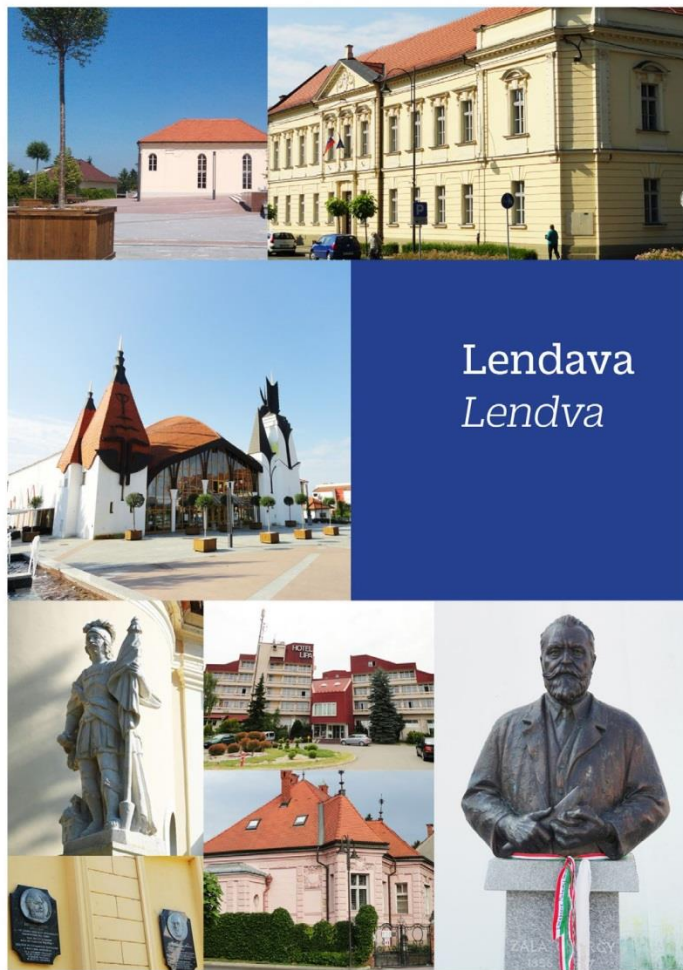
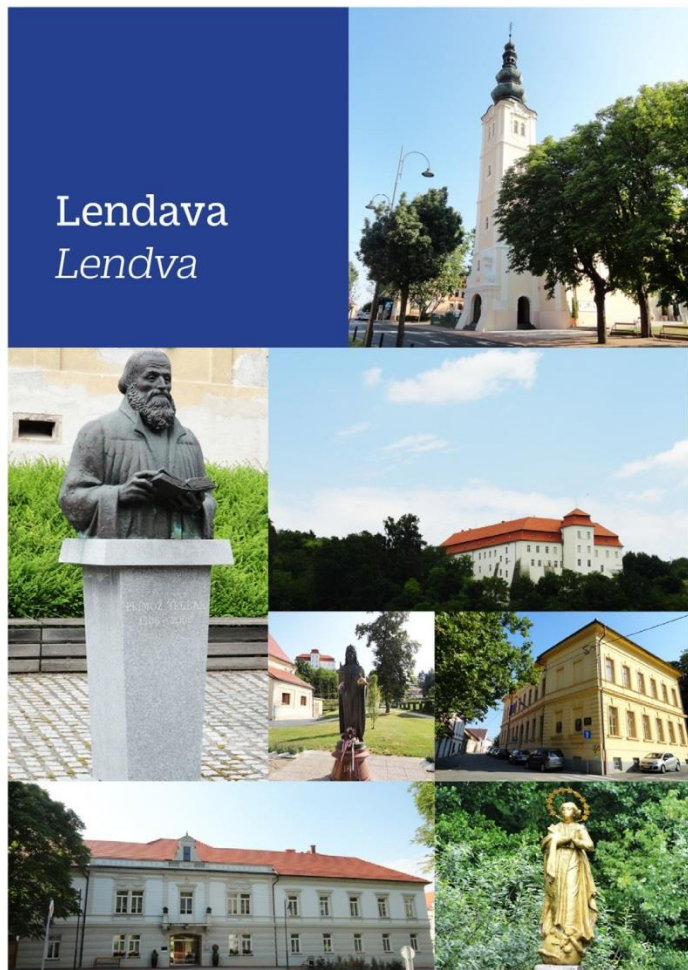

Tilen Farkaš, 1.a

Lukas Magdič, 1.a

Kolaž fotografij, ki so jih posneli
dijaki naše šole. Motivika prikazuje
znamenitosti našega mesta.

Dvanajst gimnazijcev 3. a- in 3. b-razreda je sodelovalo v mednarodnem učnem krogu Children's Rights (Otrokove pravice)

Dijaki, ki so uspešno predstavljali skupaj s prejšnjimi generacijami šolo v Slovenskih učnih krogih, so se letos odločili za sodelovanje tudi v mednarodnem krogu Children's Rights, ki se ukvarja z otrokovimi pravicami. Sodelovanje je podprla gospa ravnateljica, mentorice pa so se z dijaki podale polne entuziazma novi izkušnji naproti.

Delo poteka podobno kot v Slovenskih učnih krogih (del Global Teenager Projecta), torej po določeni časovnici, po navadi 12 tednov, s tem da so tu imeli več nalog različnega tipa, ki so jih lahko izbirali, v SUK pa mora šola zastaviti drugim šolam svoje raziskovalno vprašanje in odgovoriti na vsa vprašanja drugih šol.

Najprej se je šola morala predstaviti. Odločili smo se za predstavitev z glogsterjem, torej za interaktivni plakat, ki predstavlja dijake, mentorice, šolo, domači kraj in državo (glej sliko na naslednji strani).

Izzivi, s katerimi so se morali spopasti dijaki, so bili povezani z naslednjimi temami in raziskovanji ter ustvarjanji: zloraba otroškega dela, onesnaževanjem okolja (predvsem vode) in pravice do hrane, do brezplačnega zdravstva, ustvarjali so t. i. Phantoum, posebno obliko pesmi (rap), spoznali so nagrajenko otroške mednarodne nagrade za mir, predstavili s pomočjo glogsterja Zdenko Čebašek Travniki, ki še zmeraj predstavnica pravic otrok v Sloveniji, s pomočjo računalnika so ustvarili zemljevid s področji, kjer otroci ne morejo živeti varno zaradi konfliktov v lastni državi.

Sodelujoči dijaki: Rebeka Bernard, Anja Cigan, Mátyás Fehér, Grega Guld, Mišel Hozjan, Álmos Kovač, Lara Perša, Péter Šooš, Zita Szabó, Nika Tompa, Barbara Vida, Dominik Žalig.

Mentorice: Mária Gaál, Ildikó Kovač, Sandra Vida (lektorica), mag. Gabriela Zver (vodja skupine).

Poglejmo nekaj zanimivih izdelkov med mnogimi. Naš predstavitveni glogster:

DVOJEZIČNA SREDNJA ŠOLA LENDAVA

Pozdravljeni!
Üdvözlünk benneteket!
Welcome!

Where is Lendava? Click on the hen! Why a hen? The borders of our country resemble a hen.

Meet the 12 participating students of class 3.ab, grammar school (general upper secondary school).
Click on the photos to meet them.
Turn on the speakers!

Special features of our town.
Lendava (Lendva - in Hungarian):

- Did you know that during the Reformation period the first significant printing house, not only in Slovenia but in the former Yugoslavia, was set up in Lendava?
- In our area people of different nationalities and religions (Catholic, Evangelical, Jewish) have always strived to live in harmony, thus we have a Catholic and an Evangelical church, as well as a synagogue. The Jews left an indelible mark in the rich middle-class culture and the economy.
- Did you know that the most distant place from our capital Ljubljana is Lendava? Or that Lendava has the lowest annual precipitation in Slovenia?
- Did you know that we can find the so called floating fern (lat. Salvinia natans) only in the oxbow lakes of The River Mura?
- Did you know that our area has many hidden treasures like geothermal water, which is great for our spas, orchids and for heating our school?
- But you probably know that Lendava is located on the borders of Slovenia - Croatia - Hungary, and the Austrian border is also very close.

Click!
Click on the photos and find out a lot of interesting things about the history of our town and about what you can see on the photos.

Our mentors

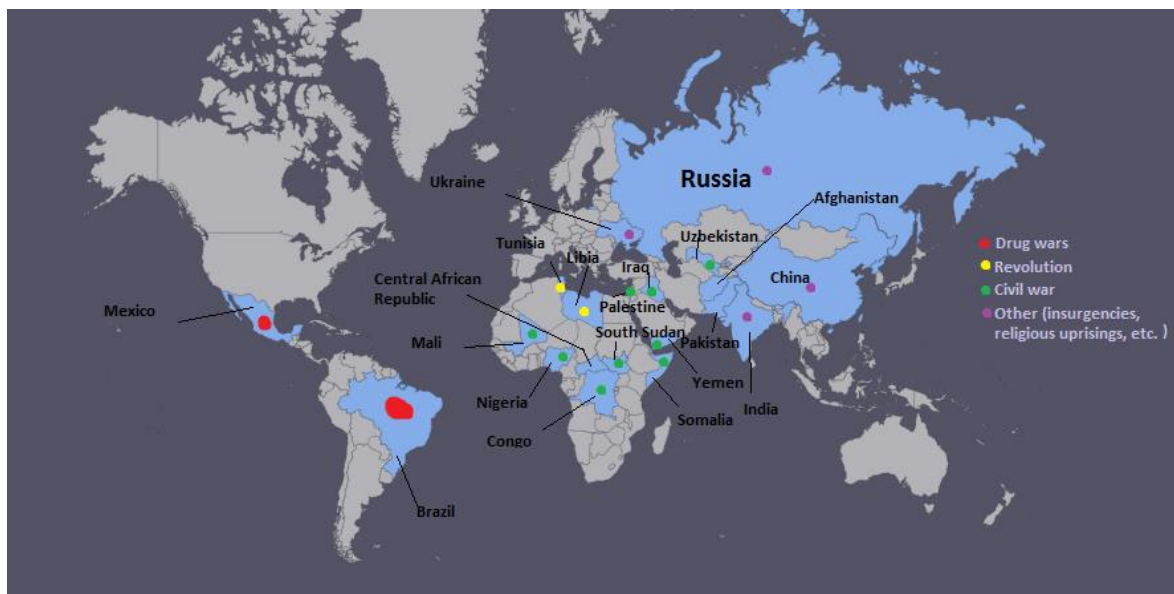
Did you know, Luka, one member of 2Cellos, is half Slovene?

Siddharta, Slovene alternative rock band

Jacobus Gallus (1550-1591)

Perpetuum Jazzile - choir

Zemljevid s področji, kjer otroci ne morejo živeti varno zaradi konfliktov v lastni državi, je delo Mišela in Álmosa:

Oba sta svojo kreativnost pokazala tudi v slikovno prikazani dogodivščini, ko sta raziskovala zlorabo otroškega dela. Preberite in si oglejte njuno izkušnjo s podjetjem Nike:

Veliko je bilo seveda tudi pisnih izdelkov v obliki razmišljanj, intervjujev, vendar smo tu objavili izdelke, ki so bolj v sliki in barvah. Pomembno je bilo, da so se dijaki med ustvarjanjem zavedli nekega problema.

Predstavitev Zdenke Čebašek Travnik drugim šolam po svetu v obliki interaktivnega plakata, glogsterja.

Dve pesmi pisani točno po določeni shemi Phantouma, oblike rapa:

A Pantoum of Barbara and Rebeka

I feel safe.
I am at home.
I see books.
I feel comfortable in my room.

I am at home.
Walls and roof of the house offer protection.
I feel comfortable in my room.
In bed in my room, I feel even safer.

Walls and roof of the house offer protection.
I feel comfortable in my soft chair.
In bed in my room, I feel even safer.
The feeling of soft pillows is magical.

I feel comfortable in my soft chair.
Quite nice, I have a cup of tea on the table.
The feeling of soft pillows is magical.
The best days are spent with tea and books in bed.

A Pantoum of Péter and Mátyás

I feel safe
I am at school
I see the teacher
I feel comfortable in my class

I am at school
I am having fun with my friends
I feel comfortable in my class
Because it's cool to be at school

I am having fun with my friends
Friendship is great
Because it's cool to be at school
Learning can be fun

Friendship is great
I see the teacher
Learning can be fun
I feel safe

In naš zaključni glogster, kjer so dijaki povzeli, kaj so spoznali in za katere otrokove pravice menijo, da bi jih morali podrobneje preučiti, se vanje poglobiti v naslednjem učnem krogu:

DVOJEZIČNA SREDNJA ŠOLA LENDAVA

KLJUČNE SOVARNICE SOVARNICE
Lendava, Slovenija

Mentors:
Ildikó Kováč, Mária Gaál,
Sandra Vida, Gabriela Zver

We recommend you to watch this video:

Ahnos Kováč, Péter Šoš, Mátyás Fehér, Miel Hozjan

Most important childrens rights

Liberty of opinion
Children have the right to have an opinion different from their parents. While taking into account their age, as well as their degree of maturity, children have the right to have their opinion considered. States, communities and parents have the duty to listen to the children and to consider their opinions when the decisions concern them.

Freedom of thought
The freedom of thought is the right for every person to determine freely, in its spirit, its conceptions and its intellectual and spontaneous representations. The children are free to have thoughts which evolve and change according to their age.

Liberty of expression
Every child has the right to express freely their opinion on all the questions which concern his/her life. So a child should not be the victim of the pressure of an adult, who would try to force him/her in order to influence them in their opinion or who would prevent them from expressing themselves. Freely/The freedom of expression for the children also involves their right to be informed. It is the right of the children to know what happens and to access information which interests them.

Rebeka Barnard, Barbara Vida, Lara Perša, Nika Tompa

Zita Szabo

Every child's right (Grega Guld, Dominik Zalig)

"Everyone deserves the best start in life, which is what UNICEF is working to provide the world's most vulnerable children. Education is essential to a child's development. I hope that as an Ambassador I can encourage people to join UNICEF's mission to make education a reality for children throughout the world."

- Clay Aiken

"No one has yet fully realized the wealth of sympathy, kindness and generosity hidden in the soul of a child. The effort of every true education should be to unlock that treasure." - Emma Goldman

Bosh Dominik and me came to the conclusion that the most important children's right is The right to life.

The right to life itself is very a comprehensive concept, which can be defined in many different ways. We define it as one of the main rights which includes the right to a proper education, freedom and the right to do things which are in children's interest. For example if someone likes extreme sports such as freestyle skiing, skydiving or anything similar he should be given the opportunity to try those with the funding of their own country which should have special funds for such matters. Many children with all kinds of talents and predispositions are born every day but are just not fortunate enough to try doing things that interest them, thus they can never succeed. This is why there are only very few people who succeed, because they have the conditions to be successful. With the country's funding, the children, who would not be able to try their favourite interests without it would have a higher chance of meeting the conditions and succeeding. Probably there is a potential wrestling world champion wasting his time doing nothing, just because his parents cannot make it possible for him to join a wrestling club.

Who knows how many talents are being wasted each day and how many of them die from hunger. It is a never-ending cycle and in our time it seems like an impossible task to save all the children but that does not mean we should not try. Maybe some day people will realise that the future lies in our children. It is our job and duty to let them grow and learn from our mistakes. For a better world, we need better people.

No one, especially children should never look like they've cried their eyes out because of a lack of rights, such as water, food, love, respect, clothes, accommodation and many other. Everyone should be allowed to choose a profession, education, religion and a partner no matter who they are, where they are coming from or how much money they have. We have a right to be who we want to be. When we grow up and have children of our own, we'll have to work hard to provide all these things for them and make them happy and satisfied. Satisfaction of young adults is very important, because it gives a start in life. If someone had a hard childhood it will show up in their lives later. So shower the people you know with love so they will become good and satisfied.

Zita Szabó, Anja Cigan

Druge izdelke (npr. risbe naših dijakov in karikaturistov po svetu) si lahko ogledate na spletni strani šole, iščite v tem vrstnem redu: Dejavnosti, Projekti, Children's Rights, in v tiskani obliki šolske kronike, ki jo vsako leto podarimo v slovo maturantom na podelitvi, drugi pa si jo lahko nabavite naknadno.

Ustvarjalni tim Children's Rights na DSŠ

Pataki Éva: EDITH ÉS MARLENE (élőzenés játék) Manna Produkció, Budapest

2014. december 3-án a Lendvai Színház- és Hangversenysteremben egy újabb nagyszerű bérletes előadást láthattunk, ami valószínűleg nem hagy maradandó nyomot az életemben, de nagyszerű élményt nyújtott, és pillanatnyi élvezeteket is köszönhetek neki, valamint azt, hogy az előadás után vagy egy álló hétig Edith Piaf-dalokat dúdoltam. A visszhangok alapján azt gondolom, az idei bérletes évad egyik legjobb darabjáról van szó, amely remek alakításokkal és egyedi rendezéssel bearanyozta sokak estéjét.

Mészáros Márta rendezésében Botos Éva (Edith Piaf) és Nagy-Kálózy Eszter (Marlene Dietrich) remekül alakították a főszerepeket, így az előadás alatt észre sem vettem őket a színpadon, számomra ugyanis csak egy francia aranytorkú "veréb" és egy varázslatos német díva létezett, és a változatlan háttér ellenére több helyszínen hangulatát tudták elém varázsolni. Lehet, hogy a nagyobb szerep és a szimpatikusabb karakter miatt, de nekem Botos Éva alakítása jobban tetszett. Marlene karaktere nem állt hozzám nagyon közel, és a némileg háttérbe szorított szerepével nem nyerte el annyira a tetszésem, mint amennyire az Edith Piafnak sikerült. Az is közrejátszhatott, hogy Marlene-nel ellentétben Edithről már korábban is tudtam, dalait már hallottam.

**Edith Piaf (a "kis veréb")
– francia sanzon- és
balladaénekesnő**

A darab egyik legnagyobb előnye minden bizonyára az élőzene volt, amit egy kiváló zongorista, Botos Éva és Nagy-Kálózy Eszter énekhangja, valamint az Edith Piaf- és a Marlene Dietrich-dalok kombinációja biztosított számunkra a remek akusztikával rendelkező teremben. Az, hogy a

dalokat magyarul énekelték, nem rontott az értéken, és szerintem legtöbb esetben a magyar változatok is voltak olyan jók, mint az eredetiek. És a hitelességen sem változtatott, mivel a szereplők magyarul beszéltek, és így nem volt zavaró, hogy nem az eredeti dalok szóltak,

sokkal inkább olyan érzést keltettek bennünk, mintha ezeket valóban az az utcalány és az a díva írták volna, akiket a színpadon láttunk.

Szembetűnő volt a nem mindennapi díszlet is. Egy esti kép volt festve egy hatalmas vászonra Párizsról, ami művészi hangulatot hozott a színházterembe, és nagy hangsúlyt fektetett Edith Piafra, némileg háttérbe helyezve Marlene-t. Mivel az egész darab Edith Piaf életét helyezte előtérbe, illett oda az a nagy vászon, ami előtt egy zongorista ült végig az előadást, körülötte pedig sorban váltakoztak a kellékek, és a rengeteg helyszínváltozás ellenére egyáltalán nem tűnt zavarónak a párizsi táj a háttérben. Éppen ellenkezőleg, folyton olyan érzést keltett a nézőben, mintha egy akkori zenés helyen lennénk, és pont arra várnánk, hogy a színpadra lépjen Edith, és egy másik világba repítsen minket.

Piaf világában jártunk, ahol egy szenvedélyes bohém életet élő veréb éli le életét előttünk mindössze két felvonás alatt. Marlene megjelenése ugyan hoz valamiféle csillogást ebbe a porfészekbe, és Edith is kipróbálja a nagyszínpados fellépéseket és a sztárok életét, de belül ő mindig is

Marlene Dietrich német énekesnő és színésznő az 1920-as évektől a 80-as évekig volt aktív.

ugyanaz a kis koszos alkoholista utcalány marad, akinek az éneklés a mindene, és dalaival ránk festi saját világának képét, aminek tükörképe ott lebeg a szereplők fölött egy óriási vásznon.

Egy ilyen előadásról lemaradni semmiképpen sem ajánlatos, és számomra is rengeteg újdonságot mutatott e két művész életéből, aminek tanulsága, humora és komolysága is van, és a néző valamivel gazdagabban távozhat a színházból egy ilyen élmény után.

Kovács Álmos, 3. a

Large Hadron Collider

Der Large Hadron Collider (LHC, deutsche Bezeichnung Großer Hadronen-Speicherring) ist ein Teilchenbeschleuniger am Europäischen Kernforschungszentrum CERN bei Genf. In Bezug auf Energie und Häufigkeit der Teilchenkollisionen ist der LHC der leistungsstärkste Teilchenbeschleuniger der Welt. An Planung und Bau waren über 10.000 Wissenschaftler und Techniker aus über 100 Staaten beteiligt, es kooperierten hunderte Universitätslehrstühle und Forschungsinstitute. Die maßgebliche Komponente ist ein Synchrotron in einem 26,7 Kilometer langen unterirdischen Ringtunnel, in dem Protonen oder Blei-Kerne gegenläufig auf nahezu Lichtgeschwindigkeit beschleunigt und zur Kollision gebracht werden. Die Experimente am LHC sind daher Colliding-Beam-Experimente.

Forschungsziele am LHC sind die Erzeugung und genaue Untersuchung bekannter und noch unbekannter Elementarteilchen und Materiezustände. Ausgangspunkt ist die Überprüfung des gegenwärtigen Standardmodells der Teilchenphysik. Besonderes Augenmerk liegt daher auf dem schon lange gesuchten Higgs-Boson, dem letzten bei Betriebsbeginn noch nicht experimentell nachgewiesenen Teilchen des Standardmodells. Darüber hinaus soll der LHC der Suche nach *Physik jenseits des Standardmodells* dienen, um möglicherweise Antworten auf offene Fragen zu finden. Vier große und zwei kleinere Detektoren registrieren die Spuren der bei den Kollisionen entstandenen Partikel. Durch die große erreichbare Anzahl von Kollisionen pro Sekunde (hohe Luminosität) entstehen enorme Datenmengen. Diese werden mit Hilfe einer ausgeklügelten IT-Infrastruktur vorsortiert. Nur ein kleiner Teil der Daten wird mittels eines eigens aufgebauten, weltumspannenden Computernetzwerks zur Analyse an die beteiligten Institute weitergeleitet.

Die Experimente im neu erschlossenen Energiebereich begannen Ende 2009. Ein wesentliches Ergebnis der bisherigen Experimente (Stand: 2013) ist eine außerordentlich gute Bestätigung des Standardmodells. Mehrere neue Hadronen wurden gefunden, ein Quark-Gluon-Plasma konnte erzeugt werden und erstmals wurde beim B_s^0 -Meson die CP-Verletzung bei seinem Zerfall in Kaonen und Pionen beobachtet sowie sein extrem seltener Zerfall in zwei Myonen. Als bislang größter Erfolg gilt der experimentelle Nachweis eines neuen Elementarteilchens, bei dem es sich sehr wahrscheinlich um das Higgs-Boson handelt. Dies führte zur Verleihung des Nobelpreises für Physik 2013 an François Englert und Peter Higgs.

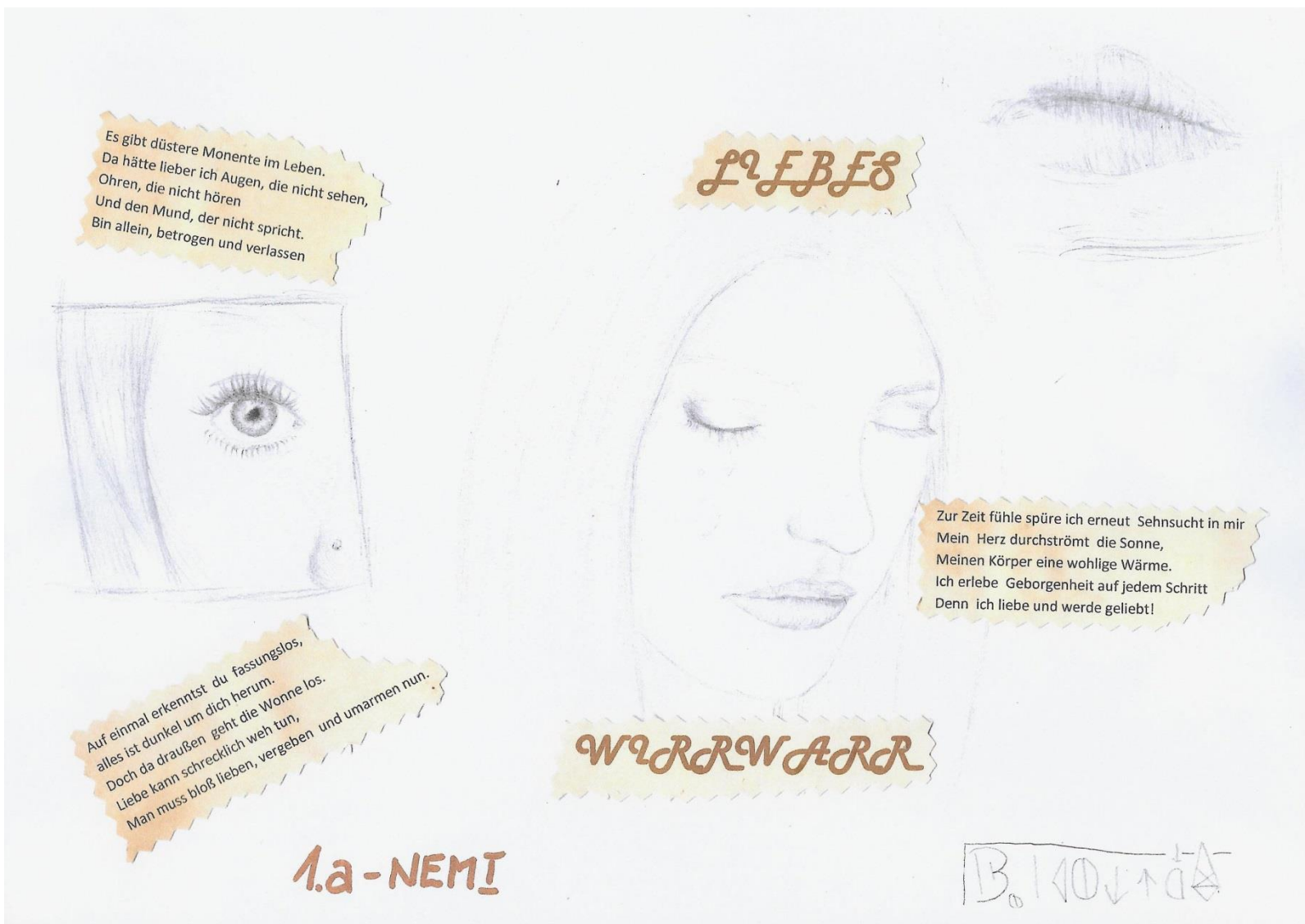
Die Laufzeit des LHC wird voraussichtlich 2030 enden. Bis zu diesem Zeitpunkt bestehen jedoch vielfältige Planungen. Seit Februar 2013 läuft die erste Umrüstungsphase, die bis 2015 andauern soll. Danach soll die Protonenenergie voraussichtlich 6,5 TeV erreichen, außerdem soll die Luminosität ihren Designwert erreichen.

Für 2018 ist eine längere Umrüstungsphase von etwa 18 Monaten geplant, um die Luminosität noch weiter zu steigern. Dazu werden neue Quadrupole eingesetzt, um den Teilchenstrahl besser zu fokussieren. Die Prototypen sind bereits heute in Konstruktion. Ein weiteres Konzept sieht vor, durch spezielle Kavitäten, sogenannte Crab Cavities, die länglichen Teilchenpakete kurz vor dem Interaktionspunkt so zu drehen, dass sie möglichst zentral kollidieren und sich somit besser durchdringen.

Für die fernere Zukunft sind weitere Verbesserungen vorgesehen. Welche davon umgesetzt werden, wird unter anderem von den bis dahin gemachten Entdeckungen abhängen. Ein Konzept sieht die Umrüstung des LHC auf noch höhere Energien (High Energy LHC) vor. Dazu müsste die Feldstärke sämtlicher Dipolmagnete von gegenwärtigen 8,3 Tesla auf 20 Tesla erhöht und müssten neuartige Quadrupole eingesetzt werden, wodurch Energien von 16,5 TeV (Schwerpunkt-Synergie 33 TeV) erreicht werden könnten. Darunter würde allerdings die Luminosität leiden, da nur noch halb

so viele Teilchenpakete beschleunigt werden könnten. Ein anderes Konzept sieht weitere Erhöhungen der Luminosität vor, ohne die Energie zu erhöhen. Dazu könnte die Zahl der umlaufenden Teilchen sowie ihre Fokussierung weiter gesteigert werden. Auch eine Umrüstung zu einem *Hadron-Electron-Collider* wäre möglich (LHeC).

Grega Ferenc, 3. b

V človeku se ne bojim opice, niti tigra, bojim se osla. (William Temple)

Ko sem končal deveti razred osnovne šole, sem veliko razmišljal, kam naj se vpišem, kje naj se izobražujem. Pred počitnicami sem razmišljal o tem, da bi šel delat do začetka pouka v srednji šoli in bi tako zaslužil dovolj, da bi si kupil sanjski moped APN 6S.

Veliko truda sem vložil v iskanje primerne delovnega mesta za počitniško delo. Na srečo sem našel podjetje, v katerem so iskali pomočnika pri različnih delih. Starši so me pospremili v podjetje in tam sem vprašal šefa, ali potrebujejo pomočnika. Nasmehnila se mi je sreča, tako sem že naslednji dan začel hodit v službo. Spoznal sem se s sodelavci in ti so mi razkazali delavnico. V njej so imeli večinoma stružnice, rezkalne in varilne stroje. Kot pomočnik sem se zavedal, da ne bom smel delati na teh strojih, vendar če bi lahko, bi bil zelo vesel, saj me delo na takih strojih zelo veseli. Z vsemi sodelavci sem se zelo dobro razumel, z enim, ki je bil zadolžen za delo na vseh strojih, pa sva postala zelo velika prijatelja. Delal sem večinoma z njim, on pa mi je dovolil delati na vseh strojih, češ da se bom tako več naučil. In res, minili sta

dve leti, odkar sem bil tam zaposlen in sem postal najboljši v delavci v podjetju poleg Branimira (sodelavec, s katerim sem se zelo razumel).

Odločiti sem se moral, ali bom obiskoval srednjo šolo ali ne, saj sem menil, da po njej nimam potrebe. Ko sem dočakal svojih 20 let, sem bil tako rekoč v podjetju zaposlen že šesto leto. Z Branimirom sva počela vse živo, zafrkavala sva se, nisva ubogala nadrejenih itd. To seveda ni moglo dolgo trajati, saj sem storil veliko napako in šef me je želel odpustiti. Ko je

Branimir za to izvedel, je šel do šefa ter ga nadrl, češ da brez mene podjetje ne bo dobro obratovalo. Na srečo me niso odpustili, ampak so me toliko bolj zafrkavali. Ko mi je prekipelo, sem dal odpoved in si sam ustvaril podjetje, ki je bilo konkurenčno tistemu, v katerem sem bil zaposlen. Ker vsega nisem zmogel sam, sem povabil Branimira, da se pri meni zaposli.

Po nekaj letih je Branimir želel postati polovični lastnik podjetja. Jaz sem privolil v to, vendar on posledično več ni hodil delat, do mene se je obnašal nesramno in tako je moje podjetje propadlo prav zaradi Branimira ter je šlo v stečaj. Ko so mi vse pobrali, sta mi ostala le sanjski moped ter življenje brezdomca. Tako sem živel do konca svojih dni in razmišljal o vpisu v »večerno« šolo.

Laci Pücko ☺

Zakaj čebula draži oči?

Čebula naj bi se pojavila kot kulturna rastlina pred okoli 5000 leti. Nekateri raziskovalci domnevajo, da naj bi izvirala iz osrednje Azije, medtem ko drugi kot izvor navajajo Iran in zahodni Pakistan. Čebula ima številne zdravilne učinke, zato jo priporočajo v številnih knjigah. Pomagala naj bi celo v boju proti raku. Verjetno pa se je že vsak srečal s pojavom pekočih oči pri rezanju le-te.

Čebulne celice imajo dva oddelka, v enem se nahajajo encimi allinaze, v drugem pa sulfidi. Pri rezanju čebule se celice poškodujejo in encimi se pomešajo s sulfidi (aminokislinskimi sulfoksidi). Nastanejo sulfenske kisline (-SOH), ki so nestabilne in se razkrajajo v hitro hlapljiv plin imenovan syn-ropanethial-S-oksidi. Plin se širi skozi zrak in tako pride tudi do oči. Tu reagira z vodo v očeh in tvori blago žveplovo (VI) kislino, ki draži živčne končiče v očeh, kar občutimo kot zbadanje. Draženje lahko preprečimo tako, da si umijemo oči z vodo in tako

žveplovo kislino razredčimo do te mere, da jih ne draži več.

Količina sproščenega syn-ropanethial-S-oksida je odvisna od vrste čebule. Pred "nezaželenim jokom" se lahko ubranimo tako, da čebulo režemo pod vodo ali pod curkom vode. To seveda ni praktično, je pa učinkovito.

Odstranjevanje vonjav z naravnimi sredstvi

Lovilci vonjav in dišave

Komercialni osvežilci zraka le zakrijejo neprijetne vonjave, zasitijo dihalne poti in zmanjšajo občutek za vonj. Posodice s sodo bikarbono ali kisom in limoninim sokom absorbirajo vonjave po celi hiši. Na vroč radiator postavite posodo z vodo in dodanim cimetom ali drugimi začimbami. V sobe postavite sklede dišečih posušenih zelišč in rož.

Vonjave pri kuhanju

Preprečite jih tako, da med pripravo hrane postavite na kuhalnik posodico z vodo, ki ji dodamo 1 žlico kisa in pustite vreti. Vonj po ribah ali čebuli odstranite iz gospodinjskih aparatov in desk za rezanje tako, da jih obrišete s kisom in operete v vodi z milom.

Osvežilec zraka v pršilu

Kis in soda bikarbona sta odlična osvežilca prostora. Kis deodorira, zeoliti (soda bikarbona) pa vpijajo vonjave. V pršilki zmešate 1 žlico sode bikarbhone, 1 žlico kisa (ali limoninega soka) in 2 posodici vroče vode. To mešanico popršite v zrak, da odstranite neprijetne vonjave. Pršite lahko tudi v kopalnici ali omarah.

Plastične posode za shranjevanje hrane

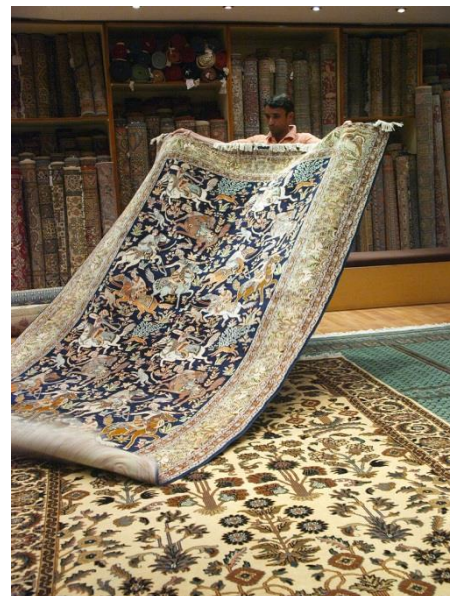
Čez noč jih namočite v topli vodi z dodano sodo bikarbono.

Preproge

Preprogo posujte s sodo bikarbono nekaj ur prej, preden jo posesate.

Garaža in klet

Postavite krožnik z narezano čebulo na sredino prostora za 12 do 24 ur.

MOBILITÄT LEONARDO DA VINCI - LEIPZIG 2015

Mein Praktikum in Leipzig

Das zweiwöchige Praktikum habe ich in Deutschland gemacht, genauer in Leipzig-Schkeuditz. Ich und meine zwei Mitschüler, Matej und Franc wurden ausgewählt, um unsere Schule dort zu repräsentieren.

Die Reise aus Lendava bis Wien begann mit dem Schulkombi, und aus Wien nach Leipzig mit dem Flugzeug. Der Flug war sehr interessant, weil ich zum ersten Mal flog. In Schkeuditz waren wir in einem Campus untergebracht. Dort haben wir auch in einem kleinen Werkstatt das Praktikum gemacht. Alle unsere Tage verliefen ähnlich. Um 6-7 Uhr standen wir auf, danach hatten wir das Frühstück und um 9 Uhr begann das Praktikum. Die Arbeit war sehr interessant und wir haben auch viele neue Dinge gelernt. Neben uns waren da auch Schüler aus Osijek, mit denen wir schnell Freundschaft geschlossen haben. Die Arbeit verlief gut, doch wir hatten auch ein Paar Probleme, aber mit der Hilfe des Mentors konnten wir sie schnell lösen. Obwohl wir diese Woche nur die Chassie gemacht haben, gab es trotzdem viel Arbeit. Nach dem Praktikum fuhren wir nach Leipzig, wo wir viele Sehenswürdigkeiten betrachtet haben: den Hauptbahnhof, die Thomas- und Nikolaikirche, die Universität, den Panorama Tower, das Stasi-Museum und natürlich das Großstadtleben. Am besten fand ich den BMW Werk, wo wir die Produktion angeschaut haben.

Das Wochenende verbrachten wir in Berlin. Wir hatten einen sehr guten Reiseleiter, welcher uns nicht nur die allgemeinen Sachen über die Sehenswürdigkeiten sagte, sondern er vertraute uns auch die Geheimnisse der Stadt. Am Samstag haben wir den Brandenburger Tor, den Potsdamer Platz, den Reichstag, den Holocaust-Mahnmal, das Technische Museum und zu letzt den Panorama Tower betrachtet. Wir übernachteten in A&O Hotel und Hostel, wo sich eine Bar befand. Da konnte man auch nach Mitternacht eine Pizza bestellen, was uns das Leben rettete.

Am Sonntag waren wir am Checkpoint Charlie, danach haben wir die Berliner Mauer angesehen, dann gingen wir auf dem 25hours Hotel, wo wir einen unfassbaren Blick über Berlin hatten. Mit seiner markanten Kuppel ist der mächtige Berliner Dom im Zentrum Berlins kaum zu übersehen. Zum Schluss hat uns der Reiseleiter in einen Mercedes Auto-Salon

gebracht, wo wir nur leider 5 Autos anschauen konnten. Der Tag war sehr interessant, ging schnell vorbei und wir befanden uns wieder auf dem Zug zurück nach Leipzig.

In der folgenden Woche haben wir noch die Bremsen, Räder, den Lenkrad und die Lichter angefertigt. Danach folgte die Einbau der Elektronik. Nach dem Praktikum waren wir im Zeitgeschichtlichen Forum, wo wir viele interessante Sachen gesehen haben. Am Donnerstag haben wir noch die ganze Konstruktion angefärbt und den e-Buggy ausprobiert. Es lief alles nach dem Plan.

Jeden Abend gingen wir in eine Disco, wo wir Billiard, Pikado, Schach und XBOX spielten. Wir haben auch viel getanzt und neue Leute aus Polen, Kroatien, Schotland kennen gelernt. Mit neuen Erfahrungen, Kenntnissen kehrten wir zurück nach Hause.

Benjamin Herman, 3.d

Kemijada 2015

V sredo, 15. aprila smo se dijaki 1.c-razreda odpravili v Novo mesto, na 20. državno tekmovanje kemijskih tehnikov in srečanje mladih kemikov Slovenije. Vozili smo se dolge štiri ure in končno prispeli v Šolski center Novo mesto, na Srednji zdravstveno in kemijsko šolo.

Tam so nas dijakinje toplo sprejele in nas pospremile v telovadnico, kjer nas je najprej nagovorila ravnateljica Srednje zdravstvene in kemijske šole na Šolskem centru Novo mesto gospa Damjana Papež. Po kratki uvodni prireditvi v Športni dvorani Leona Štuklja so tekmovalci in ocenjevalci odšli v laboratorije. Nas pa sta čakali dve predavanji. Najprej smo prisluhnili bivši dijakinji Lidiji Kovačič, ki je doktorica znanosti biokemije in molekularne biologije in poklicna znanstvenica. Dela v Dublinu na Irskem. Javila se nam je iz Chicaga, kjer se je udeležila mednarodne konference. Po predstavitvi svoje poklicne poti in dela nam je predavala o tekočih kristalih in hidrogelih Jerneja Pavlin. Tudi ona je bivša dijakinja te šole.

Družabni del je minil ob ogledu Novega mesta, ki ima 650-letno tradicijo in je nastalo na okljuku reke Krke. Razdelili so nas v osem skupin in pod vodstvom profesorjev smo si ogledali Kapitelj s cerkvijo sv. Nikolaja in škofijski dvorec, Glavni trg z mestno hišo in Kettejev vodnjak ter frančiškansko cerkev s samostanom in staro gimnazijo. Na vsaki točki so nas pričakali dijaki, ki so nam povedali marsikaj zanimivega. Nato nas je pot vodila v Dolenjski muzej, kjer smo si ogledali situle.

Po ogledu Novega mesta smo se zbrali na športnih igriščih pred šolo in si ogledali športne igre, ki so potekale v sproščenem in prijetnem vzdušju. Del družabnega srečanja je predstavljal tudi srečelov. Vsak udeleženec je dobil srečko.

Po ogledu Novega mesta smo se zbrali na športnih igriščih pred šolo in si ogledali športne igre, ki so potekale v sproščenem in prijetnem vzdušju. Del družabnega srečanja je predstavljal tudi srečelov. Vsak udeleženec je dobil srečko.

NARAVOSLOVNI DAN - OBISK PERMAKULTURNEGA INKUBATORJA

Dijaki 1. c/d-razreda smo 20. oktobra imeli naravoslovni dan. Zjutraj smo se zbrali pred šolo in se s kolesi odpravili v Medgeneracijsko hišo Sofija v Lendavi. Tam smo imeli kratko predavanje o ekološkem načinu pridelave hrane. Da nismo bili lačni, so nam pripravili manjšo pogostitev. Nato smo odkolesarili v Čentibo, v permakulturni inkubator. Vodič nam je razkazal okolico in nam povedal še nekaj dejstev o njihovem projektu. Za nas so že imeli pripravljene naloge. Dijaki smo bili razdeljeni v skupine. Tako je ena

skupina pripravljala smoothije iz različnih vrst sadja in zelenjave; druga skupina je nabirala žajbelj in spoznavala postopek destilacije; tretja pa je pulila plevel na vrtu in sadila rastline. Po končanem delu smo vse pospravili, se zahvalili ter se odpravili proti šoli.

Književniki in njihova dela v svetu doodlov

V času, ko živimo kot aktivni uporabniki googlovih storitev, ne moremo prezreti *doodlov*, t. i. priložnostnih logotipov, risb, ki obeležujejo različne praznike, posebne dneve, slavijo obletnice rojstnih dnevov znanih osebnosti.

DSŠ Lendava je novembra in decembra 2014 ponudila dijakom, da so ustvarjali doodle na temo *Književniki in njihova dela v svetu doodlov*. Sodelovalo je 29 dijakov,

organizatorici natečaja sta bili mag. Gabriela Fortuna Lazar. Komisija v sestavi treh slavistov prof. likovne vzgoje in grafičnega oblikovalca je tri najboljše izdelke. Tako je 1. mesto dosegel Nemec, 2. mesto Damir Olah in 3. mesto Niki Sobočan. Dijaki so prejeli za nagrado knjigo po izbiri, USB-ključ in priznanje, drugi sodelujoči pa pohvalo. Podelitev je potekala ob svečanosti

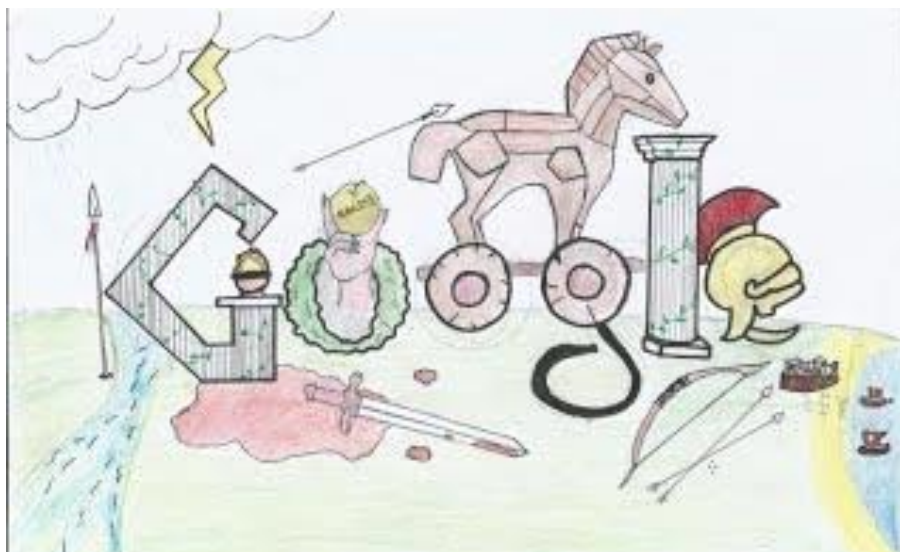
slovenski kulturni praznik v Gledališko-koncertni dvorani v Lendavi, ozadje dvorane je med himno krasil doodle **Jerneja Kiša**.

Zver in šole, izbrala Oskar

svoji dijaki za

Nagrajeni doodli:

1. mesto: Iliada (Oskar Nemec)

Kratek opis doodla: Na sliki je upodobljenih veliko prvin iz epa Iliada (moč bogov, jabolko spora, vojna – meč, sulica, lok, trojanski konj, Ahilova oprema, ladjevje, jonski steber, mesto Troja).

2. mesto: Levstikov Martin Krpan (Damir Olah)

Kratek opis doodla: Dijaki programa Model SPI spoznavajo tudi Levstikovo delo Martin Krpan. Na sliki vidimo glavnega junaka, ki nosi svojo kobilo (v prostoru za dvojni O), prav tako njegov kij, ki je pomemben del zgodbe, saj si ga Martin Krpan izdelal sam iz cesaričine lipe in ga uporabi v boju z Brdavsom.

3. mesto: Drohojowski in Volodja (Niki Sobočan)

Kratek opis doodla: Na sliki lahko vidimo prizor v celici oziroma bolniški sobi po krvavem dogodku, ko je zmešani bolničar Volodja odrezal Simonu Vebru nogo in ga tako travmatično preobrazil v poljskega vstajnika Drohojowskega. Razmere (hladen prostor: nečloveškost) in travmatičnost dogodka (kri, drogovci v celici oziroma sobi) uprizarja tudi podoba sobe.

Druge doodle si lahko ogledate na spletni strani *Ljubim umetnost*, podstran *Projekti*.

»It's only after we've lost everything that we're free to do anything«

People come and go. Whenever I think about this, I realise that life is full of losses. Our family and friends eventually die and our physical possessions have no more value. Are we really allowed to do anything after we have lost everything?

There is a certain codex preventing us from acting this way. It is commonly known as ethics. Most of us aren't capable of doing anything we want to and it is better this way. Could you imagine a world where you can disrespect human rights and act as you like? It would be complete mayhem spread all across the blue globe. Our ethics do not allow this. Sooner or later we'd find ourselves feeling sorry for everything we've done. This reaction is known as regret and I am sure we all know it too well. Try as hard as you like, but you will never be able to do anything you wish – thanks to our ethics and common sense.

Some people claim that their loss justifies their actions and that they should be allowed to do anything. If my parents died, would I be allowed to go on a minigun murder spree?! Of course not, because there is no logic in it. Society should not solve your own personal problems. Each individual has to face challenges and it's completely normal to fail. No person alive has led a life filled with success. Everyone fails at one point, be it his/her fault or an interaction of events that are outside of human perception. This, however, does not grant one permission to do as he/she pleases. There are rules that need to be followed if we want to ensure peace and order.

"God is no more – every man has his own ideals and rules he follows" (Nietzsche). According to F. Nietzsche there is a category of people known as superhumans. They are not bound by morality and law and are, therefore, allowed to do as they please. Their action is justified by serving a greater purpose which cannot be understood by the average Homo sapiens. Superhumans are allowed to do anything after they have lost faith in life. Nothing binds them, thus making them very dangerous. A mentality like that can cause wars, poverty, starvation, etc. Since they are free to do anything, they do not need to look after others. Walking on corpses is easy for a superhuman. The saddest part is that the society of the 21st century is slowly starting to function like that. Morality, ethics and law have become "elastic", which means people are stretching out their meanings and using it for their own gain. We are not superhumans.

In my opinion, society is going to hell in a hand-basket. Morality and ethics are not what they used to be. After one has lost everything, he still does not have permission to do everything. People cannot function this way and if they do, it will be the ultimate downfall of mankind.

Are we free to do anything? No, thanks to our common sense and morality regardless of some people's opinion. There are certain rules that need to be followed if we want our home to be a better place.

Grega Ferenc, 3.b

HATÁRTALANUL 2015

A Lendvai Kétnyelvű Középiskola 2. A osztályának diákjai kétnapos budapesti tanulmányi kiránduláson voltunk

2015 május végén, azaz 28-án és 29-én fogadtak bennünket, lendvai diákokat Budapesten, a Piarista Gimnázium 11. a osztályának diákjai a Határtalanul program keretében. A diákokkal már május elején megismerkedtünk, amikor nálunk, Lendván jártak Pehartz Tamás osztályfőnök szervezésében. Mi, a 2. A osztályos diákok nagyon vártuk az ígéretesnek tűnő, kétnapos színes kulturális és városnéző programot. Számunkra ez a két nap teljesen ingyenes volt: az utazás, a szállás és az ellátás költségei is, sőt a Thália Színházban a Balkán Kobra című zenés előadás megtekintését is a fogadó fél fedezte.

Lendváról, az iskolánk udvaráról indultunk útnak reggel 7.00 órakor egy Zalaegerszegről érkező mini autóbusszal, hiszen összesen csak 12 diák és két kísérő tanár (Dancs Anna és Kepe Klára)jött velünk. A buszon az oda felé utat nagyon élveztük, beszélgettünk és egy jót pihentünk. Kb. 11.30 órakor érkezünk meg Budapestre, a Piarista Gimnáziumba, ahol már az ismerősök nagyon vártak bennünket. Pehartz tanár úr pedig már az épület előtt szívélyesen fogadott bennünket, mint régi ismerőseit. A gimnáziumban Urbán József igazgató úr fogadott bennünket. Ismertette az iskola történetét, megmutatta a helyiségeket, egy szóval bemutatta az iskola működését. Megtudtuk, hogy a piaristák történelme több száz éven át ível. Aztán a piarista rend Magyar Tartományának Központi Könyvtárába invitáltak bennünket. Elmondták, hogy a könyvtár állománya 90 000 mű 108 000 kötetben és 5000 kötetfolyóirat. Aztán a könyvtáros hölgy megmutatta nekünk a szebbnél szebb különgyűjteményt: a régi nyomtatványokat, pontosabban a középkori kódexeket, ősnymtatványokat, antikvákat, a régi magyar könyvtárt (RMK). Leginkább a Rákóczi Ferenc ábécéskönyve (Kassa, 1674) és a Báthori Zsófia imádságoskönyve (Nagyszombat, 1711) tetszedtek, valamint Mátyás király Corvinái. Aztán megtudtuk, hogy a projektünk célja a budapesti és a lendvai diákokkal közösen felfedezni Szent László személyiségén és legendáján keresztül a pesti és a határon túli magyar fiatalok problémáit, nehézségeit, sebeit és küzdelmeit. Illetve utat találni saját személyes győzelmeinkhez, önmagunk meghaladásához.

Következett a finom ebéd az iskola menzáján. Ebéd után a projektben résztvevő helyi tanulók vezetésével Budapest látványosságaival ismerkedhettünk. A Hősök terén megtekintettük a Millenniumi emlékművet, a Zala György által készített szoborcsoportot, aztán a Vajdahunyadvárt és végül a Városligetet. Majd a szálláshelyünkre indultunk, a Wombats City Hostel-be, ahol kényelmesen elhelyezkedtünk. Rövid pihenés után máris indultunk a Nagymező utcai Thália Színházba a két részes Balkán kobra című zenés rajcsúrra. Az előadást követően visszasétáltunk a hostelbe, ahol lefekvés előtt ismét sokat beszélgettünk, alvásra csak ez után került sor, úgy a kora hajnali órákban. Másnap reggel 7 órakor keltünk, majd reggelizni indultunk. A reggelit követően busszal indultunk a felújított Várbazárhoz, ahonnan tovább sétáltunk a Budai várba, a Sándor-palota előtt megnéztük a zenés őrsegváltást, és elsétáltunk a Halászbástyára. Közben megcsodáltuk a felújított Mátyás templomot. 13.00 órakor következett az ebéd az iskolában. Ezt követően búcsút vettünk házigazdáinktól. Mivel a két nap alatt igazi barátságok is szövődtek közöttünk, ezért nehéz és könnyes volt a búcsú. Azonban tudtuk, hogy még találkozunk, és a barátságunkat nem kell megszakítanunk, hiszen rendelkezésünkre állnak a számítástechnikai eszközök, ami által könnyen tarthatjuk a kapcsolatot, de Budapest sincs a világ végén. Késő esti órákban értünk haza.

Nagyon boldogok voltunk, hogy iskolánkról mi, azaz a 2. A osztály diákjai vehettünk részt a Határtalanul című programban. Máskor is szívesen ellátogatunk Budapestre, az új barátainkhoz.

S végül, szeretnénk megköszönni mindanyunk nevében, hogy minket, a 2. A osztály diákjait választottak erre a programra, hiszen ez a két napos út felejthetetlen élménynek bizonyult valamennyiünk számára. S köszönjük a fogadó iskolának is a lehetőséget. Igazán kellemes élményekkel gazdagodtunk. Jó lenne, ha testvériskolai kapcsolat keretében is megvalósulhatna ez az együttműködés.

Šimon Lara, Karakatić Tjaša, Banfi Hana, 2. A

Danska od blizu

Kako naj opišem 8 dni na Danskem? Že nekaj dni se mučim s tem, kako naj moj prispevek sploh izgleda, zdaj pa sem se odločila, da bom svoje doživljanje Danske predstavila »malo drugače«...

No torej, predstavljam vam potovanje po Danski, na katerega sva se z Marcellom Gyurkačem odpravila 5. septembra 2014 v okviru vseslovenske srednješolske ekskurzije z imenom »Danska od blizu 2014«...

VOŽNJA

Ko sem prvič slišala za 21-urno vožnjo z avtobusom nisem bila niti malo navdušena nad potjo. Vsi vemo, da to pomeni neprespanost, bolečine v vseh možnih delih telesa, dolgčas in še milijon neprijetnih stvari. In res je bilo tako. Bolečine je lajšalo le spoznavanje z ostalimi dijaki na avtobusu in druženje z njimi. Pot domov je bila vsaj malo boljša, saj nam je voznik avtobusa vrtel filme (nekateri tudi večkrat zaporedoma), ob katerih je čas hitreje minil...

Če si bil dovolj hiter, si lahko dobil to super udobno mesto za počitek ;)

PRENOČIŠČE IN HRANA

Seveda smo vsi upali, da bomo dobro jedli in spali. Prvi dve noči je bilo s tem bolj slabo. Spali smo na šoli v Askovu, kjer smo bila dekleta nastanjena v nekem dijaškem domu, ki je spominjal na tiste zapuščene internate v grozljivkah. Fantje so dobili apartmaje, ki so bili bolj moderni. Glede hrane so se vedno potrudili in nam pripravili najrazličnejše stvari (no razen za večerjo, ko smo dobili samo eno vrsto hrane in če ti ni bila ravno všeč, si pač stradal). Za kosilo pa smo si lahko sami naredili lunch pakete.

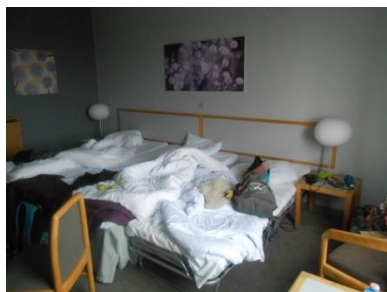
Moja sobica v Askovu

V Nykobingu smo eni spali pri vrstnikih, drugi pa v dijaškem domu. Sama sem spala v dijaškem domu, ki je proti našim, apartma s tremi zvezdicami. Res, da sem imela samo en 'jogi' na tleh (ki se je izkazal za dokaj udobnega) in da sem jedla mesne kroglice, ki so nam jih pripravili dijaki, pa ravno niso moja najljubša hrana, je pa vse to popravila večerna zabava (več o tem pozneje).

Dijaški domovi od zunaj in znotraj

Ostale dni smo spali v hotelu First Taastrup v Taastrupu, v mestu blizu glavnega mesta Danske, Kopenhagna. Hotel je bil super! V sobah smo bili po dva ali trije, imeli smo svojo kopalnico, "skrivno sobo" in odlične zajtrke. Ostale obroke smo imeli v samopostrežnih restavracijah po mestu. In ja, če je meni, kot eni najbolj izbirčnih oseb na svetu bilo vse dobro, to pomeni, da je bilo res. ☺

Hotelska soba

OGLEDI

Seveda pa nismo samo jedli in spali. Vsak dan smo si ogledali kakšno znamenitost, dogodek ali obiskali kakšen muzej ipd. Prvi dan je bil to festival zmajev na otoku Romo (verjetno čisto slučajno, vendar pa je bilo super videti), kjer so se nekateri tudi skopali v morju.

Otok Romo

Bili smo tudi v muzeju zgodovine mesta Ribe, muzeju s petimi originalnimi vikingškimi ladjami (no ja, tistimi z nekaj deskami, ki so jih uspeli rešiti in so na njih zelooo ponosni), grad Kronborg, na katerem naj bi se dogajala zgodba o kraljeviču Hamletu (sploh ni dvoma, da smo lanski maturantje tukaj najbolj uživali), katedralo v Roskildu, kjer smo videli 37 kript danskih kraljev in kraljic ter двореc Rosenberg, kjer smo občudovali kraljevo krono, nakit....

Katedrala v Roskildu

Vikingške ladje

Grad Kronborg

To pa še zdaleč ni vse! Videli smo tudi malo morsko deklico, muzej Hansa Christiana Andersena, Aros - muzej umetnosti v Aarhusu, parlament, se le stežka povzpeli na najvišji vrh Danske (174m) in še in še... Omeniti moram tudi, da smo imeli z vodiči ogromno sreče. Vsi so bili zanimivi, polni smisla za humor in iskreno: na nobeni predstavitvi se nisem dolgočasila.

Mala morska deklica

Parlament

Hiša H.C. Andersena, povezana z muzejem

Aros (Mavrica na vrhu)

SLOVENSKI VEČERI

Slovenski dijaki smo prišli na Dansko tudi z nalogo, da predstavimo našo majhno državico dijakom na dveh danskih šolah. Vsako regijo sta predstavljala 2 dijaka, posebej pa so predstavili tudi naše glavno mesto Ljubljano. Da bi stvar popestrili, smo zapeli tudi nekaj tradicionalnih slovenskih pesmi, glasbeno nadarjeni so igrali razne inštrumente, eni plesali.... Vaje smo imeli večinoma med vožnjo na avtobusu. Čeprav meni osebno izbira pesmi (same hard-core NARODNE!) ni bila prav všeč, je navsezadnje le šlo za predstavitev Slovenije, zato sva se z Marcellom sprijaznila in sodelovala (sicer po svoje ☺). So me pa večeri pozitivno presenetili. Dijaki so bili navdušeni, všeč jim je bil tako program kot pogostitev, ki mu je sledila. Vsakič smo lahko tudi plesali, saj je naš harmonikar vztrajal do konca. Dijaki v Nykobingu pa so nas presenetili z našo himno. ☺

Skupinska fotografija in predstavitev v Nykobingu na Morso Gymnasiumu

Dijaki in predstavitev v Helsingoru na Helsingor Internationat Hojskole

ZABAVA

Seveda pa smo imeli tudi ogromno časa za zabavo. Del nje je definitivno bil Legoland (ki je meni sicer pustil številne travme, je pa bil zato za Marcella vrh potovanja). K dobremu razpoloženju so veliko prispevali tudi slovenski večeri, kjer nam je bilo dovoljeno popiti celo kozarček vina ali dva, saj smo promovirali tudi naša odlična vina. V Nykobingu smo po pogostitvi zabavo nadaljevali v dijaških domovih, kjer smo se lahko nemoteno zabavali skoraj do jutra (po tem smo seveda mi lahko lepo spali na avtobusu, Danci pa so morali v šolo). V hotelu smo imeli v "skrivni sobi" namizni nogomet, biljard, pikado, namizni tenis in radio, zato ni čudno, če smo se tam zadrževali še pozno v noč. Mislim pa, da govorim v imenu vseh, če povem, da gredo zasluge za največji del smeha in zabave Marcellu, ki je ljudi vsake toliko šokiral s kako izjavo ali dejanjem, in se s tem vtisnil v spomin marsikomu (dobil je celo novi vzdevek 'Hidak').

Pogostitev v Nykobingu

Skrivna soba v hotelu

V Legolandu je Marcell najbolj užival

TISTEMU, KI IMA MOŽNOST ITI

Tebi lahko rečem samo eno: POJDI! Ne bom trdila, da ti bo vse všeč in da boš užival vseh 8 dni, 24ur na dan, ker niti jaz niti Marcell nisva uživala v vsakem trenutku potovanja. Sva se pa marsikaj naučila,

spoznala sva veliko zanimivih ljudi, izvedela veliko novega ne samo o Danski, temveč tudi o Sloveniji (npr. da je 6/7 regij znanih po pridelovanju vina... zdaj si pa zamisli, kako smo izpadli, ko smo čisto vsi to omenili v predstavitvi). Če boš šel na to potovanje, ti želiva čim udobnejšo vožnjo, veliko novega ter obilo smeha in zabave. Ko boš pa želel nazdraviti z Danci, pa samo vzklikni: Skol! ;)

DSŠL

Za to priložnost bi se rada zahvalila tudi Dvojezični srednji šoli Lendava. Upava, da sva šolo predstavila v dobri luči in da sva s tem prispevkom motivirala vsaj enega dijaka, da se bo potrudil in dobil možnost obiskati to čudovito deželo.

*Nekaj fotografij sem si zaradi boljše kvalitete sposodila od našega fotografa Domna Ulbla, ki je ovekovečil vse te nepozabne trenutke. Hvala tudi njemu. ☺

Szeptember első hetében Dániába vezetett útunk, ahol megcsodálhattuk az ország természeti szépségeit és adottságait, valamint társadalmi fejlettségét, többek között pedig azt is láthattuk, hogy milyen is a valódi demokrácia.

Utunk a dimbes-dombos Németországon át vezetett el az Északi-tenger partjáiig, ahol a legbátrabbak be is merészkedtek a vízbe. Ezt követve Dánia legöregebb kollégiumában éjszakaztunk, majd másnap Legolandban szórakoztunk.

A kirándulason természetesen nem csak pihentünk, hiszen két iskolán is bemutattuk Szlovéniát, énekeltünk, tancoltunk és buliztunk együtt. A laza programot múzeumlátogatások is gazdagították, így egyebek közt megtekinthettük a viking hajók maradványainak hiteles másoltait, és megismertük a vikingek kulturáját.

A kirándulás utolsó három napját Koppenhágában töltöttük, ahol megtekinthettük a csodálatos kikötőt, valamint a város építészeti remekműveit.

Számomra ez egy felejthetetlen élmény volt, hiszen rengeteg emberrel megismerkedtem, akik sok örömet, nevetést és vidámságot szereztek nekem. Emellett arra is rádöbbsentem, hogy az igazságnak

és a demokráciának, a szabad szónak és értelemnek van helye és lehetősége a világon, Európában, és

nálunk is: Szlovéniában és Magyarországon is.

Alja Hajdinjak
Gyurkač Marcell

Kirándulás Budapestre

2015. június 4-én az 1.g, 3.a, 3.b, 3.c és 3.d osztály tanulói kétnapos kirándulásra indultunk Budapestre. Reggel 4 órakor gyűltünk össze az iskola előtt, majd kb. 2 óra várás után végre útra keltünk. Három és fél óra utazás után végre megérkeztünk Európa egyik legszebb városába. Kirándulásunk a parlament meglátogatásával kezdődött volna, de a késés miatt csak kívülről tekinthettük meg. Először a budai várnegyedbe indultunk, ahol megtekintettük a Mátyás-templomot és a Halászbástyát. 12 óra tájt a Westend City Center bevásárlóközpontba mentünk, ahol ebédszünetet tartottunk. Utána a Fővárosi Nagycirkuszban megtekintettük a Circussimo! c. előadást. Az előadás után visszatértünk a belvárosba, a szálláshelyünkre, majd egy kis pihenés után a Vorösmarty térre és a Váci utcára indultunk, ahol lehetőség adódott vacsorázni. A nap végen hajós városnézésre került sor majd fáradtan visszatértünk szálláshelyünkre. Következő napon 8.30-kor elhagytuk a szálláshelyünket. Utána a Belvárosban kezdtük a napot. Megtekintettük Budapest legnagyobb székesegyházát, a Szent István-bazilikát és a Szent Jobb kápolnát. Persze a Szent István téren megvolt az esély a reggeli kávézáshoz is. Az ebédszünetet ismét a WestEnd City Center bevásárlóközpontban tartottuk. 13.00 órakor a Terror Háza Múzeumba mentünk, ahol megtekintettük a Magyarországon történt borzasztóságokat. Ezután elindultunk Gödöllő felé, ahol megtekintettük Sissi királyné kedvenc rezidenciáját. Egy pár féreértés miatt Gödöllőről egy kis késéssel indultunk el Mogyoródra, a Hungaroring pályára. Ott 20.00 óráig gokártozás következett. Utána pedig elindultunk Lendva felé, ahova 00.30-kor fáradtan érkeztünk meg, de telli sok szép és új élményel.

Nemec Lara, Cigan Anja

JUTALOMKIRÁNDULÁS A JULIANUS TESTVÉRISKOLAI PROGRAM KERETÉBEN

2015. május 15-én, pénteken reggel 6 órakor iskolánk 4 tanára (Tomšič Tibor, Šantak Borut, Hozjan Simona, Dancs Anna) és 35 diákja az 1., 2. és 3. évfolyamokból egynapos budapesti jutalomkirándulásra indultunk.

A három és fél órás utazás után megérkeztünk Budapestre, a Puskás Tivadar Távközlési Technikumba, ahol az igazgató úr bemutatta az iskolát, röviden elmondta az iskola történelmét, és beszámolt az iskola fontos diákjairól, akik valaha oda jártak iskolába. A jelenlegi diákok megmutatták a tantermeket, a szaktantermeket és a taneszközöket. Egy 3D vetítős filmet is megnéztünk, ami úgyszintén nagy élmény volt számunkra. A diákközösség elnöke is beszélgetett velünk a tanítás különböző módjairól, a képzési programokról, a diákélet különböző viszontagságairól, őszintén. Megtudtuk, hogy a

budapesti diákok is rengeteg energiát fektetnek a tanulásba, hasonlóan hozzánk. Ezért a fárasztó napok mellett igazi felüdülés volt ez a nap.

A budapesti Puskás Tivadar Távközlési Technikumba tett látogatásuk célja a testvériskolai kapcsolatok elmélyítése volt, és a Diákközösségek tájékoztatása egymás munkájáról. Igazán hálásak vagyunk, hogy a diákok bemutatták iskolájuk mindennapjait a diákok szemszögéből. Mielőtt elhagytuk az iskolát, átadtuk az ajándékokat.

Elbúcsúztunk, és a diákok a tanárok kíséretében ismerkedtünk Budapest nevezetességeivel, rendhagyó történelmi órán vettünk részt a Magyar Nemzeti Múzeumban, ahol az idegenvezető Magyarország történelmét az államalapítástól egészen 1990-ig mutatta be. A kiállítást érdemes volt megtekinteni, hiszen olyan »ereklyéket« is láthattunk, mint Erzsébet királyné 1898 szeptember 10-iki gyásznapon viselt ruháját. Itt arra a kis fekete kabátkára gondolunk, amelyet halála napján viselt, amikor a legnemesebb szívet átjárta a gyilkos tör hasítása.

Különböen örömmel nyugtáztuk, hogy a Magyar Nemzeti Múzeumba ingyen, illetve bérmentesen mehettünk be, mert a 2014 januárjában meghirdetett Együtt Szaval a Nemzet program

YouTube pályázatában iskolánk részvételét a zsűri díjjal jutalmazta. Ugyanis Pál Péter, iskolánk gimnazista diákja első helyezést ért el a pályázaton. Ezúton is gratulálunk neki.

Aztán a szabadidő következett, ellátogattunk a Westend City Center bevásárlóközpontba, ahol vásárlás mellett még ebédeltünk is. Este 19.00 órakor a Vígyszínházban az Össztánc című előadást néztük meg. Az "Össztánc" című előadás valódi kuriózum volt. Nekünk nagyon tetszett az előadás az egyedisége miatt, azaz a zenés-táncos összeállítása miatt. Igazán fergeteges előadást láttunk, amely egészen a végéig jó hangulatban játszódott. Sokáig fogunk emlékezni az előadásra és a kirándulásra. Biztosan sokáig nem felejtjük el.

Már késő éjszaka volt, mire megérkeztünk Lendvára az iskolaudvarra, ahol szüleink nagy örömmel vártak bennünket.

Sok élménnyel gazdagodtunk a tanulmányi kirándulás során. A kirándulást Dancs Anna tanárnő szervezte és vezette.

Sakač Sara és Sarjaš Katja

Strokovna ekskurzija prvih letnikov na Madžarsko

16. in 17. oktobra 2014 smo dijaki 1. a- in 1. c/ d-razreda bili na strokovni ekskurziji na Madžarskem.

Na izlet smo se odpravili v zgodnjih jutranjih urah. Po nekajurni vožnji smo se ustavili v Bugacpuszti, kjer smo se s kočijami odpeljali do pastirskega muzeja. Ogledali smo si tudi tradicionalno madžarsko kmetijo in uživali v predstavi s konji. Po kosilu smo obiskali rojstno hišo Sándorja Petőfija v Kiskőrösu. V Kalocsi smo lahko videli postopek izdelave in barvanja porcelana.

Proti večeru smo še obiskali zanimiv muzej v Bátyi, kjer so prikazani načini pridelave in predelave paprike.

Naslednji dan smo se ustavili v spominskem parku v Ópusztaszeru in tam smo se lahko preizkusili v polstenju. Dopoldne smo se potepali po Szegedu. Domov grede smo se ustavili v Mohácsu, kjer smo si ogledali zgodovinski spominski park in muzej.

Izlet nam je bil všeč.

Farkaš Tilen in Ana Zelko

NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJA »HATÁROK NÉLKÜL« KÁRPÁT-MEDENCEI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ Budapest, 2015. június 3–7.

Budapest Város Önkormányzata a június 4-ei *A nemzeti összetartozás napjának programjaihoz csatlakozva 2015. június 3–7-ig szervezte meg a Határok Nélkül című Kárpát-medencei ifjúsági találkozót, amelyre középiskolánk is kapott meghívást.

Az ifjúsági találkozó legfőbb célja a megemlékezés mellett a Kárpát-medencei magyar ifjúsági, közösségi kapcsolatok elmélyítése és erősítése, valamint Budapest, mint a nemzet fővárosa történelmi és kulturális értékeinek bemutatása, megismerése.

Az emléknapi alkalmából a fővárosi és a határon túli fiatalok együtt kívántunk példát mutatni az ifjúság határokon átnyúló testvéri, baráti együttműködésre és annak elmélyítésére.

A találkozón közreműködő középiskolák:

Csiky Gergely Főgimnázium, Arad (Románia)

„Genius” Tehetségpont, Beregszász (Ukrajna)

Gymnazium-Gimnázium Nagykapos, Nagykapos (Szlovákia)

Svetozar Marković Gimnázium, Szabadka (Szerbia)

Horvátországi Magyar Oktatási és Művelődési Központ, Eszék (Horvátország)

Dvojezična srednja šola – Kétnyelvű Középiskola, Lendva (Szlovénia)

Kossuth Lajos Gimnázium,
Budapest (Magyarország)

Petőfi Sándor Gimnázium,
Budapest (Magyarország)

A budapesti találkozón a Kétnyelvű Középiskola 2.a osztályának diákjai: Bogdan Attila, Hartmann Samira, Jordaki Maksimilijan, Kustec Jesika és kíséző tanárunk, Tóth Elizabeta vettünk részt.

A csapatunk június 3-án, szerdán reggel indult útnak. Az utazás rövid volt, elsőként érkeztünk meg a szálláshelyre, a Gennaro Verolino iskola kollégiumába, ahol már vártak bennünket a szervezők. Megebédeltünk, majd izgatottan vártuk a többi csoport érkezését. Még a vacsora előtt elkészítettük a bemutatkozó tablónkat, és tettünk egy rövid sétát a környéken. Este, a program hivatalos megnyitója után a csapatok bemutatkozása következett. De ezzel még mindig nem ért véget a napunk: késő este még egy bátorságpróbát is ki kellett állnunk.

A találkozó 2., 3. és 4. napján a szervezők nagyon sok programot kínáltak fel nekünk. Budapesttel ismerkedve pl. megtekinthettük a Magyar Állami Operaházat, a Budapesti Történeti Múzeum kiállításait, úgynevezett »várpartyan« vettünk részt a Budai Várnegyed területén, annak környékén (Mátyás templom, Halászbástya), a belvárost járva bepillantást nyertünk az ott zajló programokba (86. Ünnepi Könyvhét és a 14. Gyermekkönyvnapok, Belvárosi Fesztivál, Sziget Eye), kirándultunk (Gyermekvasút, János-hegy, Zúgligeti Libegő),

esti sétahajókázáson vettünk részt, ellátogathattunk a Margit-szigetre, a Hősök terére, az állatkertbe, ...

Amit a négynapos találkozó programjai közül kiemelnénk: június 4-én délelőtt az ifjúsági találkozó résztvevői meghívást kaptunk a Főpolgármesteri Hivatalba, majd pedig egy közös ünnepi megemlékezést tartottunk a budapesti József Attila Színházban, ahol emlékszalagot helyeztünk el

a nemzet egységét szimbolizáló kopjafára. Ezt követően egy színházi előadást tekintettünk meg.

A találkozó alatt sokat beszélgettünk, ismerkedtünk, új barátságokat kötöttünk. Sajnos gyorsan elérkezett a szombat este, a program ünnepélyes zárása, a búcsú pillanata. Két csapatnak még aznap el kellett utaznia, mi többiek, akik vasárnap reggelig maradtunk, egy karaoke esttel zártuk a napot.

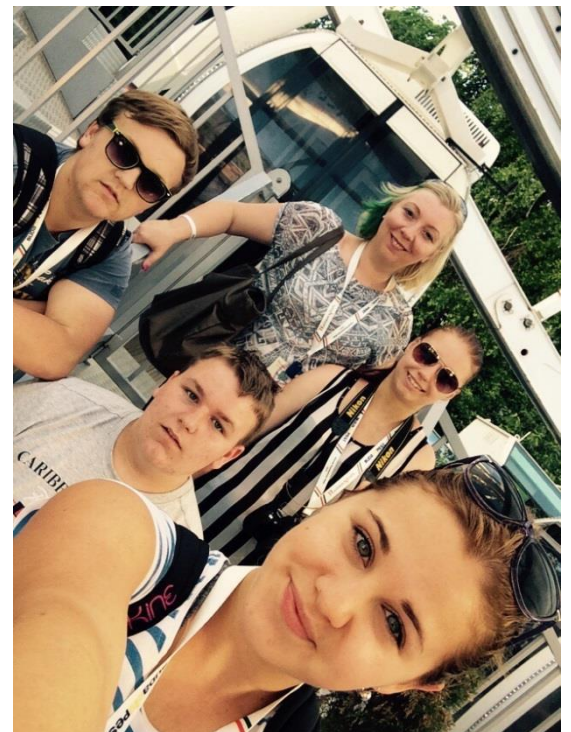
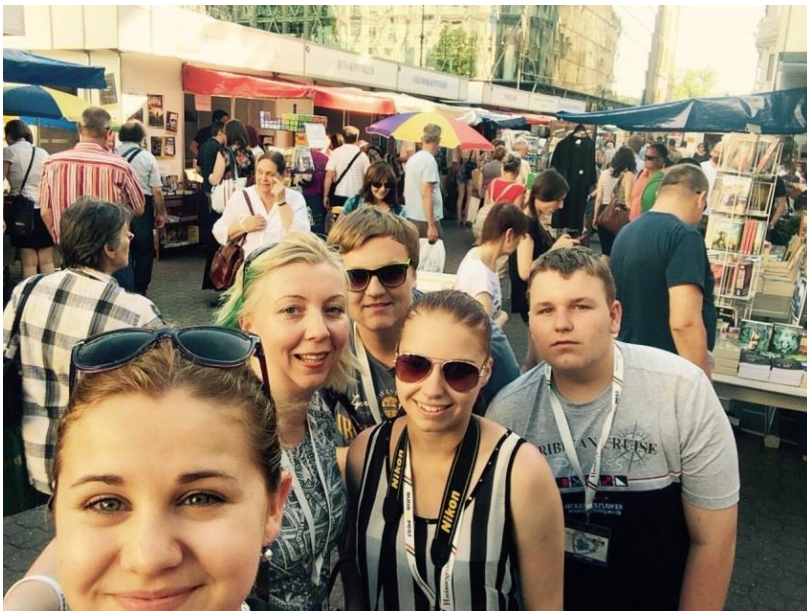
A program ugyan eléggé

zsúfolt volt, de így utólag elmondhatjuk, hogy az öt nap gyorsan eltelt, és mi, a lendvai csapat nagyon jól éreztük magunkat Budapesten.

Bogdan Attila, Hartmann Samira, Jordaki Maksimilijan, Kustec Jesika

*A nemzeti összetartozás napja az 1920-as trianoni békeszerződés aláírásának évfordulójára emlékező, június 4-ére eső nemzeti emléknap Magyarországon.

Didaktični instrumentarij – pesmi za kazensko domačo nalogo

Hiša tam stoji,
Od nje sonce se sveti
In se večeri.

O, reko vidim,
Modra je in lepa je,
V pomladnih dneh.

Vse mi že diši
Po kuhanih rezancih,
Ko se že dani.

DIDAKTIČNI INSTRUMENTARIJ 1

V Branjih me je čarobna beseda zavedla
in kot cvet sredi zime moje možgančke je zmedla.
Ah, didaktika, ljubezen edina,
ne vem, kje je širina in je sredina.

Torej instrumentarij diši po poletju,
po debelih bukvah in čarobnem cvetju.
Tebi podobne ženske ni nobene,
tvoja lepota me očara in zmede.

Dež brez oblakov, nebo brez sonca.
Če ne končam zdaj takoj, ne pridem do konca.
SSKJ je našel tvoj pomen,
Kaj pa je, nikomur ne povem.

DIDAKTIČNI INSTRUMENTARIJ 2

O, didaktični instrumentarij,
ti nerešljiva uganka si,
nihče ne ve, kaj si,
zato kaznovani smo dijaki vsi.

O, didaktični instrumentarij,
mi gimnazijci neutrudno iščemo, kaj si,
iščemo po knjigi, kmalo si,
medtem ko profesorica maščevalno v
nas strmi.

O, didaktični instrumentarij,
vsi s tabo ukvarjamo se mi,
celo stric google rešitve
z nami ne deli.

Porumeneli
drevesni listi v gozdu
padajo na tla

Mehka snežinka
ki počasi pada na tla
in se raztopi

Sonce prihiti
sneg se hitro raztopi
travo posuši

Oh

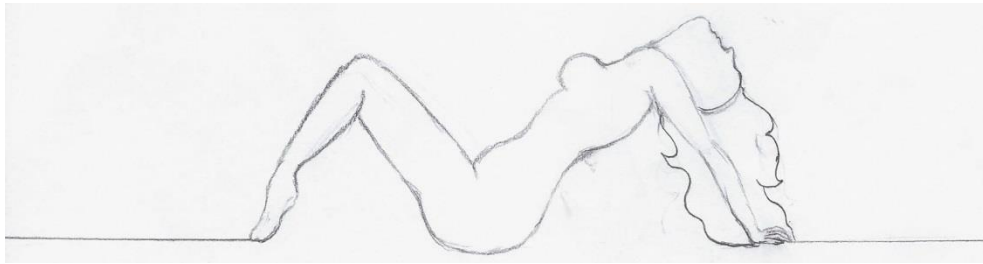
Oh, tvoje oči,
enakih jim ni.
In oh, tvoj obraz,
bi pel na ves glas.

Bi ljubil se s tabo,
a le za zabavo.
Ko ura bo pet,
se vidiva spet.

Leži v postelji,
nemirno on čaka me,
njegova sapa drhti od hotenja,
on poželi si me.

Pulz srca se pohitri,
strastno mi poljublja prsi sladke,
v njegovih očeh odseva zadovoljstvo.
Ob zori oba objeta zaspiva.

TI IN JAZ

Ni lepšega na svetu, kot poslušati
tvoj glas. Ni lepšega na svetu,
kot poljubljati tvoj obraz.

Ni lepšega pogleda od tistega iz
tvojih oči. Ni lepšega kot to, da
na svetu si ti.

Pomladna ljubezen

Morje šumi
sonce gori
srce mi nori
kadar si tu ti

Sneg se topi
roža cveti
tebe zagledam
toplo mi je

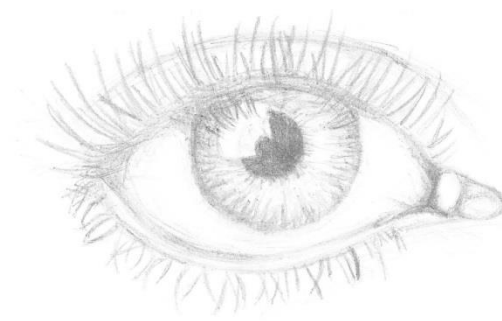
Tudi če odideš
dobro mi je

DIDAKTIČNI INSTRUMENTARIJ 3

Ura odbila je že dve in pol,
učenec se iz šole je vrnil domov.
Piše pesem, a ima prazen papir,
saj mu dela didaktični instrumentarij nemir.

Napisal je celo kitico že,
pa še vedno ne ve, kaj didaktika je,
zato bahal se je v tej kitici s tem,
da iskanje po slovarju zanj ni velik problem.

V slovarju našel je ogromno zadev,
zato čas je potreboval, da je vse razumel.
Sedaj je vesel, saj razume in ve,
da didaktika nauk o poučevanju je.

OČARLJIVA DAMA

Pod jablano sediva,
se gledava iz oči v oči
in si govoriva lepe stvari.
Nato druga dama mimo prihiti.

Ozrl sem se za njo
in zbežala sva v modro nebo.
Nato ugotovil sem,
Da nisi edina zame ti.

DIDAKTIČNI INSTRUMENTARIJ 4

Knjiga in zvezek
sta veliko boljša kot svinjski zrezek.
Ampak za učenje sem prelen,
zato sem tarča šolskih bremen.

Didaktični instrumentariji so še kar v redu,
ampak snovi za učenje pa so kakor meteorit na nebu.
Matematika, fizika in biologija,
to je grozna trilogija.

Ampak tako grozno pa spet ni,
saj velikokrat zna tudi zabavno biti.
Če so to preživeli res vsi,
bomo pa še tudi mi!

Pesmi so napisali dijaki 1. in 2. a-razreda.

